

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גליון 2 ספטמבר 2021 | תשרי התשפ"ב

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

שנה טובה,

אנו מביאים בפניכם את גיליון ראש השנה של כתב העת של 'אשכולות פואטיקה' ובו יצירות מובחרות של משוררים ומשוררות בנושא מסע.

בכל תחילת שנה, ניתנת לנו ההזדמנות לעצור ולבחון את מסע חיינו, האישי, המשפחתי והחברתי. אנו מתבוננים על כשרת הדרך שעשינו, על המטרות שהנחנו לעצמנו ועל המסע עצמו. בין ראש השנה ליום הכיפורים, האויר ממלא ניחוחות מיוחדים של קדושה והזדמנות. אנחנו מקבלים חלון זמן לחשבון נפש, להתבונן במפת חיינו ולבחור נתיבים ישנים וחדשים.

השירים שתפגשו בגיליון זה, מהלכים בין מסעות המשוררים, אלו הפנימיים, אלו החיצוניים ואלו שהם רואים מחלונם.

גיליון זה, כקודמו, רואה אור באתר 'אשכולות פואטיקה' - בית לשירה עברית וליצירה'. עוד באשכולות פואטיקה, מפגשים חודשיים לשיח על מגוון נושאי כתיבה ולהקראת שירה, תערוכות, הרצאות, סדנאות ומופעי שירה לקהל הרחב בספריות, בתי תרבות, ברים מקומיים ועוד.ל"אשכולות פואטיקה" הוצאה לאור המציעה הדרכה, עריכה ופרסום של ספרי שירה.

תודה רבה לחברי מערכת 'אשכולות פואטיקה' - כתב העת': נופר בר, יורם רומם, דוד לידר, אתי אדווה צדוק, נילי קלינגר ושי מדמון

קריאה נעימה ושנה טובה, בה תזכו לחדש את מסע חייכם, לבחור בטוב ולהמשיך ליצור.

שלכם,

שוקי גוטמן,

משורר, יזם תרבות ומו"ל, מנטור לאינטליגנציה

פואטית, עורך ומייסד 'אשכולות פואטיקה'

[/https://eshkolot-poetica.co.il](https://eshkolot-poetica.co.il)

משתתפים

מיכל שחר	דליס
מיכל פרי	נופר בר
מיקי הראל	יורם רומם
מרב קינן	ציפי שחרור
משה חמו	שי מדמון
משה טרופה	סיגל אשל
נגה סוירי	נילי קלינגר
נטלי גוטמן	אתי אדווה צדוק
נרית צור מגיד	לימור עזריה
סיגל זהבי	עינת ארז
עדי סגל ויסברגר	גד קינר קיסינגר
עדנה ויג	בן שמואלי
עמרי אברך	אריה רגב
ענבל מגן	ליאת הלפרין וספי
ענת זגורסקי שפרינגמן	לילך גלבוע
צח לוין	לימור רוזי ברנס
רונית מזוז	מור בנדק
רחל בכר	מורן קבסו
רם הרשטין	מיכל בר אור קארו
רינה ענבר	מיכל דורון

ורד שם טוב
חלי טל שלם
חם לקס
טל סלוצקר
יהודית סולומון
יובל ששון
יונתן סיגל
יחי לוי
יעל בלקינד ערן
לאה
כרמית כהן
ליאת ברד
אלה רונן
נגה אולמרט
רותם שובל
אמירה לידר
רפאל לב ארי
קריסטינה רוסקוב
קובי פרידחי
יעל רן
נגה ספיר שצברג
עירית ענבר
תמר הולנדר
הדר מורד

רן שייט
רני רוזנטל
רענן מיוחס
רפאלה ורדי
שולה ברנע
שחף ארז
שחף ויאר
שירי ראב
שירלי אברמי
שרון אוזן
שרית עזיזי
תומר קליין
תאי אתר
תמי קויפמן
תמרה חלוצי
תמר מחלין
תמרה אור
איריס כליף
תמרה יהלום
טלי ורסנו אייסמן
דפנה שן
דנה אלקבץ קגן
דנה שושן ורוד
דנה שניצר משיח

יבחר גנאור
איילה ברבוי
אחינועם תמר וירט
איריס שני
אלעד ארנון
אמירה אמיתי
אפרת לוצאטו
אפי הלפרין
ביאטריס פוטשניקוב
אשר גל
ורד נמרוד
שוקי גוטמן

יצחק גווילי
טלי סנדרו איילון
מעין בסלע
רביד יערה בנקין
יערה אגמון
ניר שטראוס
ורד סער
אברהם רמי ישראלי
אבי יונה
אורית קלופשטוק
אורית כרמל
אסתי אברהם קושמרו

קולה של הדרך / דליס

קולה של הדרך, שלא אמדה הקפיה
והוליקה שבילים, ערפלי אין-סוף,
ואולי האדם, שנצב בתקוה
מול הקולות נשאר
כי לא ידע הרבה
כי שמע כל חייו פעמוני געגועים להר אלקיו
וכל מה שפעם חלם הפך לו להד.
קולו של הבית, שיצע לנצר קירותיו,
מאגר הדריו מטמוני-פלא פועם והאדם,
שהפיר בתבונה כל סדק ומשקוף,
שר מנפשו את הקריאות הקטנות
וחלומותיו אדים מרחפים
עתים מחולות וזמירות
עתים כתבי קדש חקוקים על קיר

מסע/ נופר בר

דרכי אליך מעטרת
באבני לא.
דרכי ממך סוגה
בחומות ללא תקנה.

הגשמת חלומותי
מלות נחמה חסרה.
אתה בי, אני בק.
מציאות שסחררה מכאן.

נחל חדרה, חוף אולגה/ יורם רומם

במסעותי הרבים, והיו לא מעט כאלו בחיי,
אחד האהובים
עלי ביותר, הוא הטיול המשפחתי לנחל
חדרה, חוף אולגה.
אנחנו מתחילים ללכת משפך הנחל והים
דרומה משם
לעבר חוף האהלים, שאחריו מסתתר לו,
חוף הדייגים.
ברקע הבניינים של אולגה החדשה, כאלו
להזכיר,
במרחבים הפתוחים האין סופיים, כאן גר לו
האדם.
ממערב הים הפתוח, הממלכה הבלתי
נגמרת של "פוסידון"
מים ושמים מתערבבים בכחל וירק וכתמים
של לבן.
ממזרח דיונות של חול, נוף בתולי משהו,
כאלו
יד אדם עוד לא נגעה בהן, כאלו הזמן לא
עבר פה.
ושוב הים הפתוח, שנראה כאלו משתרע
עד אין סוף

שולח מסרים לא כתובים, עם הגלים
שחוזרים אל החוף.
אני עוצר לרגע, לוקח אור של ים, עטוף
בקצף הגלים
מביט אל הנוף עוצר הנשימה הזה, שבא
לומר לי, אולי
אני לא בפיוורדים הקסומים של האגמים
בסקנדינביה
או בים הצפוני, שותה מרק דגים, באיזה
נמל בגרמניה,
אני כאן, בינות לגלים הנשפכים אל החוף,
על חוף הים
רק מספר קילומטר מביתי, בשפך נחל
חדרה חוף אולגה.
במסעותי הרבים, והיו לא מעט כאלו
בחיי, אחד האהובים
עלי ביותר, הוא הטיול המשפחתי לנחל
חדרה, חוף אולגה.

רולטה הודית/ ציפי שחרור

בְּג'איפור איש אַקראי
הַעביר אותי אֶת הכביש.
על־זֶבֶה שְׁכֻמוֹתַי. לא רוֹצֵה לְמוֹת
תַּחַת גְּלַגְלֵי אוֹטו־רִיקְשָׁה.
אִם רוֹלֵטָה הוֹדִית - אֶז מְנוּעַ גְּבָרִי טְעוֹן כַּחוֹת
,סוֹס,
נֶפֶח כֶּסֶפִּיתִי, פְּרוֹנֵט מְטָאֵלִי.
עֵינֵי הָאִישׁ מְצִיתוֹת אֶת עֲשָׁשִׁיזוֹת הַדוֹכָנִים
וְכִּי אֲנוּ נְעִים מִתַּת־יְבֻשֶׁת לְתַת־יְבֻשֶׁת

דרך חתחתים וריח ורדים/ שי מדמון

אני מביטה על האפק
כדי שנצליח להגיע בדרך החתחתים הזאת
צריך שרק אחד מאתנו יוביל
הגענו יקירתי
אמרתי לך שיהיה בסדר
עכשו חושף אתנו יכולים לנוח ולרפא את
פצעי הדרך
מחר נמשיך ללכת

אנחנו הולכים
כמה זמן אנחנו כבר הולכים את שואלת
אותי
אינני בטוח אולי כבר שנים אני עונה
שים הורדים הזה כל הזמן דוקר אותי בדרך
אין זה שאת רק מריסה אותו היטב
ואני מתנגש בו
הדרך ארפה אהובי והזמן קצר
אין לנו את האפשרות לעצר ולהשאר
בחשך
השמש עושה דרכה לשקיעה
גם אני אהובתי
רגלי עיפות וכאבות וגופי מגרד ועוקצני
אני חיב מנוחה
אין לנו את האפשרות
קח, החזק את ידי ודרך על עקבותי
הבט רק מטה

משט עם בתי/ סיגל אשל

שטנו על ספוג ים כביר
לעבר האיים –
איי זהב זרוחים, אלמוניים.

נופפת מרב שמחה,
וכל האלמגים, שידעו את יעדנו,
נופפו בחזרה בחן כבוש.

התחלת לשיר בצעקות גדולות, מהדהדות.

סרדין כספסף התנער מקשקשיו
וזמר אתה באלט עמק
"השמים מספרים כבוד אל."

בדיוק אז
לא קרה דבר .
המשכנו במשט ,
סנפירינו לאו

והמים נקרשו כפודינג אפל.
רצית להתרפק על איביס * חום ידידותי ,
אך הוא נשכח
בהצטלבות דרכים .

כעסת כל כך עד שהמים
התרפכו והאפירו

ואני צנחתי אל נתיב צדדי נדח
שאצה לו הדרך אל ים פתוח לא נראה.

נסית למשות אותי, משכת בכל כחך
בחבל הטבור, אך הוא
החל להתפורר.
"עקשו תורי," זמר שוב הסרדין
בכונה, ברה,
מרעיד קולו בטרמולו פעמוני.

כלם הביטו בו
וצערי ירד אל קרקעית האוקיינוס .

יכלת לדאות, אבל
בחרת לנטע אהל טיטני
עמיד למים.
"ולך," אמרת לי, יהיו זכיות בקור בין
הדמעות".

* עוף מים בעל רגליים ארוכות, שסימל את
הנפש בתרבות מצרים העתיקה.
(מתוך "איפה זה שם", הוצאת שופרא 2019,
בעריכת אילן שיינפלד)

חסידות / נילי קלינגר

הכבישים הארוכים נמתחו
בין שדות ירוקים צהובים
ורק הניידת בכניסה לזכרון
הזכירה לי שאנחנו בסגר
וצריך למהר הביתה

בדרך חזרה מטבעון לזכרון
הכבישים היו ריקים
להקות חסידות מלאו את השמיים
בגבהים שונים

מחשבה התגנבה לשקט שהשתרר
מלאה בדאגה
להקת חסידות הנמיכה עוף
פורשות כנפיים לרוחב שמיים

החסידות היו שקועות
במחול אילם עשיר תנועות
אשר כישף אותי

להקות חסידות מלאו את השמיים
בגבהים שונים

הורדתי הילוך
שייטתי בין להקות חסידות
געגועים לגשם
והשקט כבש כל הרהור

איכה ישבה בדד / אתי אדווה צדוק

חלוקי הנחל חלקלקים
מים רבים כיסו אותם
ולא ידענו מספר השנים
אצות ירוקות ושחורות
משיטות עצמן לדעת
בין אניות טרופות
אדווה לבנה בשצף קצף
נוהמת ברחשים שרק
הים מבין
איכה ישבה בדד
שיערה סתור נזימי דגים
מריחים את המליחות
גופה מתפתל , זנבה
הכסוף חותר בינות
לירכתי הספינה
הדוממת, מידממת
איכה היא ..

וכבר חשבתי/לימור עזריה

ובידך השניה מוחה את דמעותיי.
וכבר חשבתי...
ואז הגעת.
והנחת ברזל מלובן על בטני, גרוני ולבבי.
אח"כ בקשת שאגיע לנחמך,
ואין נחמה.
עכשיו אני יודעת
עדיין לא תמה הדרך
ובמסע הזה
עדיין נושאת אותך
ואשא אותך
לעול.

וכבר חשבתי שכמעט
מצאתי את דרכי אלייך.
ואת
את דרכך אלי.
ובנינו צמחו אשכולות של הבנה וקבלה
ואת מרוצה.
וכבר חשבתי
שאת מופרדת ממני
ואני ממך
ושצימחנו את שדותינו עצמאית
ושחלקותינו רחוקות זו מזו
ושאת באה לבקר לעיתים בחלקתי
ואני בשלך.
ואנו מתמוגגות יחדיו מן הפירות
ריחן...טעמן...
מתמוגגות ומחבקות
ומבכות את הרקובים והנרקבות
ושמחות על מה
שהבאתי בהיותי לך
ובמה שהזנת ושתלת בתוכי
ואת תומכת בגבי ללא תנאי
ובכתפיי שעייפו מהמשא
ונתבקעו מהמסע.

מסעותיי / עינת ארז

כָּבֵד הֵייתִי נוֹד

בֵּין קִירוֹת בֵּיתִי

וְנִסְפָּג בִּי

רוּחַ גֶּשֶׁם

וְהֵייתִי לֵהֵט מִדְּבַר נִסְדָּק

בְּקִרְנֵי שְׁחֹר הַלַּיִל

וְהֵייתִי לִפְרוּרֵי הָאֲדָמָה

וְנִחַל אֶכְזָבוֹת עֵבֶר בִּי

וּפְרַח קֶמֶל בְּצִמְאוֹנוֹ

וְהָיָה בִּי זַעַף וְנָהִי

וּפְעָמִים הֵייתִי הַר

וְנֶאֱצַן וְשָׁמַשׁ נִטְעוּ בִּי

אֲנִי אִם כָּל מִסְעוֹתַי

אדיפוס יוצא לגלות / גד קינר קיסינגר

היזנים המטרפות מנקרות את עיני הבקר
ההופך סירים שהכינו לו ככרה למסעו
לקולונוס.
הדלת נעצמת מאחוריו כעין קיקלופ גוסס.
בשלולית חמימה של זיבת חמה הוא
מדשדש
וכדי למצא דרכו לאין חזור הוא
מפזר את חלוקי גופן של היזנים
הנטרפות בסנדליו
שאינו יכול לראות

חיי נדודים (סופטוב) / בן שמואלי

לילזתינו יתושים, צלובים לאור ירח תנור
סלילים
תחת אורגיה של עננים וכוכבים .
והלילה הזה לא שונה .
את מכירה שמות שונים של ינשופים,
אמרת: קשה לחזר בלי סימני דרך .
אני עושה מה שאתומרת אחשב
שמפלת עצמות מכתובה את עצמה,
אתומרת שהצרה, האובססיה
הבלתי נלאית הזאת,
בסוף כל זה יגרם לך ל .
העצים עבים, הגזעים צפופים; היו עקבות
אבל קבת החשך עפלה אותן
ולמרות שהאישונים רחבים ,
אני לא רואה דבר, רק חש וחש
בהלימות הלב שמטריף אדרנלין
לכל פנה נשכחת בגוף .
נשוב שומע ינשוף, או משהו דומה, וצחוק
מתגלגל
כמו הקללה הראשונה שכל יצור חי שומע.
ונס חמים, מזערי
מקווה במרחקים, אתומרת,
איפה שיש חשמל יש חיים .

קובה של פידל / אריה רגב

*קוק, מטבע קובני שנועד לשימוש תיירים וענף התיירות. למקומיים יש מטבע אחר, קטן יותר בערכו.

"המולדת או המוות",
שאג פידל קסטרו לפני ששה עשרים.
נקיה להפליא, קובה מתיצבת לעת בקר מול
אוטובוס התיירים,
תינוקת בחיקה והיא פושטת יד.
אני מושיט לה חמשה קוק* אשר יספיקו
למנת מזון.
חיה מתפשט

על פניה, היא מתיישבת בצד הדרך,
חולצת שד ומצמידה את התינוקת אל
פטמה השחומה.
ממרחק מה 'לוקדת' אותי אשה כמושת
פנים, קרבה ומושיטה יד.
אני נותן לה שטר אחרון שבידי.
היא מבקשת עוד וחושפת שד כרות.
אני מסמן כי אין בידי להושיע
ומהרהר בפידל, המשקיף על קובה אהובתו
חולצת שדיה למחיתה.

צִידָה לְדָרְךָ / ליאת הלפרין וספי

אֲנִרְתִּי תִרְמִילִי זְכָרוֹן
עַל מַעֲקֵה מְרֻפָּסֶת.
נִשְׁרוּ חִלּוּמוֹת יְלָדוֹת,
הִסְתַּבְּכוּ בְּצַעַד רֵאשׁוֹן
וְכַמְעַט נִפְלִיתִי עַל צְמוּקֵי זְכָרוֹן.
גַּם לִי הָיָה פֶּעַם יָם גְּדוֹל לַעֲבֹר,
לְחִצּוֹת מִדְּבָרִיּוֹת,
עִכְשָׁו אֲנִי מְהַסֵּסֶת לִפְנֵי שְׁלוּלִיּוֹת.
אֶקַּח מִטְרִיָּה לְדָרְךָ.

נדודים/ לילך גלבוע

לנדוד,
להפך אבן על אבן
להיות אבן דרך
סמון שבילים אל עצמך
כמו שכבות על הסלע
כמו קמטים על צנאר
להתבונן
הכי
לאט
שאפשר

מתוך "לצוף על מי האגם" הוצאת "אוריון"
עריכה: שלומי חסקי.

כאבי גדילה / לימור רוזי ברנס

שְׁנַתִּים לְמוֹתָךְ , אִמָּא
וְאֵנִי מִתְחִילָה צְעָדֵי הַלִּיכָה רֵאשׁוּנִים
קָמָה וְנוֹפְלֵת, כּוֹאֶבֶת
בְּמִקְוֵמוֹת שׁוֹנִים בְּגוּף וּבְנַפְשׁ.
כְּמוֹ פְּעוּט מְעַכֵּב הַתְּפִתְחוֹת
שֶׁמִתְחִיל לְהִתְקַדֵּם לְאֵט
לְעִמִּידָה יְצִיבָה,
עוֹד לֹא מִמַּשׁ שׁוֹמֵר עַל שִׁיּוּי מְשֻׁקָּל
אֵנִי נֶעְמָדֶת עִם אַחִיזָה
מְנַסָּה לְעִזּוֹב יָד אַחַת, חוֹשֶׁשֶׁת
וְשׁוֹב נֶאֱחָצֶת
מִתִּישָׁבֶת, לוֹקַחַת אֲוִיר
נֶעְמָדֶת שׁוֹב וְנוֹפְלֵת.

שְׁנַתִּים לְמוֹתָךְ
וְאֵנִי כּוֹאֶבֶת מֵהִמְחָשָׁבָה
שֶׁצָּרִיךְ לְעִזּוֹב יְדֵיִם
לְעִמּוֹד יְצִיב
וּלְהִמְשִׁיךְ בְּאִמּוֹץ
בְּלִעְדֵיִךְ.

רחוב בנימין מטודלה/ מור בנדק

ההוא שִׁיָּצָא אֶת טוֹדֵלָה
רק כְּדֵי לְשׁוֹב שְׁמָה דְרָךְ
נוֹפִים וּפְנֵי יְהוּדִים מְצַרְעִים
הַתְּחִיל וְסִיִּים
בְּאוֹתָהּ נִקְדַּת הַחֶלְטָה.
מוֹרֵי מַדְעִים, בְּזֵרוּתָם לְמַפּוֹת,
לְמַדוּנֵי לְהַמְעִיט בְּעֶרְכּוֹ:
"לֹא הֶעֱתִיק אֶת עֲצֻמוֹ אֶלֶּא
כְּדֵי גָבַב רְסִיִּי זְמַן".

וְדַאי בְּאַחַדוֹת מַעֲצִירוֹתָיו
לְמַרְגְּלוֹת הַרִי יְהוּדָה
הֶאֱזִין לְכַמִּישֵׁת עָלֵי הָאֵלוֹן
תַּחַת רַגְלָיו; אֲדַמָּה הַמְּנַסָּה לְבָרְכוֹ,
אֶךְ מְלוֹתֶיהָ כְּנַעֲנִיּוֹת וּשְׁחֻקוֹת.

מִנֵּין לוֹ, שָׁם
בְּאֵהֶל מִסְעוֹ הַפְּלֵאִי,
כִּי לֹא תִבְזֵז עִיר מוֹלְדָתוֹ
וְאֲדַמְתָּה תַּחֲרָךְ תַּחַת יַד אָדוֹם?
וְיֵמָּה לִקְטַב בְּדֶרֶךְ,
שְׁמוֹת עִבְרִיִּים שֶׁכָּבַר הַכִּיר
וְהֶעֱתִיקִים נִפְגְּמִים שֶׁל
סֹפֵר סֹפְרָיו?

הר נבו/מורן קבסו

לפטריק

גם אתה נעזבת כהרף עין,
תמים ותוהה ומחנה אל ההר,
על מצחך לא טבע האל אות קין,
כאלו תנינים לא שורצים בנהר,
אז אולי תסחרף אל זרועות בת פרעה,
תוביל אותנו אל ארץ חלב ודבש,
כדי להביט ביפיה מרחוק, או
לצאת עם בקר אל עוד שדה קרב ממקש,
אבל עליך, גבור, פסחו האלים,
ונשארת לנצח משקיף מן החוץ,
כמותר על זהב למען גחלים,
הלכת במדבר, לבך דואב, רצוץ,
זרועותיך מכסות כתובות קעקע,
טפות הדם המסמנות את המשקוף,
נפשך לא תטבע בנהר המועקה,
הרי היא עדין מיחלת לשטף
את הארץ במבטך חום העין,

עמוד אש בוער בך, משא הימים,
רק התנינים מתגודדים עדין,
ממתינים לנפילתך, ילדי התמים,
הנה כבר הפכת לאל של נבדה,
רגליך נצבות בפסגת הר נבו,
אבל לא תרעד, לא תפל, עוד תגע בה,
באדמת החפש הנשגב שביא.

חֶק זָמַן וּמְרֻחָק / מִיכָל בֵּר אוֹר קָארוֹ

בְּעֵמוּד עֵן מְרֻחָק
שֵׁיט
עַל חֶק זָמַן וּמְרֻחָק
מְשׁוּטֵט
הַסִּגְפָן אֶתְהָ?
וְאִם סִגְפָן אֶתְהָ
הֵיכֵן אֲנַחְנוּ
מִי אֲנַחְנוּ

הַתְּקַבְּצוּ אֲבִיוֹנִים
כְּסוּסִים בְּמִצּוּלָה
יַעֲלוּ וַיִּבְאוּ
תַּחֲנוּנֵי מְחִילָה

אֲחַזֶּתֶ שְׂמֹרוֹת עֵינֵי
נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר, אֲשׁוּרֵר
עַתָּה נָשׁוּב אֶל אֲרָצְנוּ
בְּנֵהי סִגְלָה

אוֹר הַנֵּר מְלֵהֵט
מְאִיר בְּחֹשֶׁךְ אָדָם-
וּחַיּוֹ שִׁירַת מְזֻמּוֹרִים
וְקִלְחַת עֵשֶׂן

עתה/ מיכל דורון

כָּל שָׁעָה, כָּל יוֹם וְכָל רֶגַע
מְתַקְתְּקִים בְּתַנּוּר כְּמוֹ עוֹגָה מְתוּקָה
וְחָשׁוּב לְדַעַת לְגַעַת
בְּחַיִּים בְּדַבּוּר, בְּשִׁתִּיקָה.
מֵעַיִן נְעוּרִים מְתַרַחֵק
וְנִדְמָה שְׁאוּלֵי לֹא הָיָה,
נִחְוָה נֶאֱהָב, שְׁלֹא נִזְדַּעַק
מִסָּר עַל חַיֵּינוּ עֵתָה.

שירים / מיכל שחר

מים שקטים, סוערים,
גומעת אור,
אפק, מרחבים,
חפש, דרור,
שמים תכולים.

שביל נטוע, דרכים,
לב גדוש, קשת צבעים,
חומת לב בצורה,
פתע נסדקה,
נוסקת לשחקים.

נהר לב שוצף,
דומע, כואב, אוהב,
מראות לב, חיים,
קשת צבעים.

אור זורח, עולה,
נחשף, מתגלה,
שטה, דואה,
צוללת, מפליגה.

שכחה / מיכל פרי

אור השכחה
פֹּרֵס נְתִיבִים חֲדָשִׁים
בָּהֶם אֵין יְדִיעָה אֶת שְׁהִיָּה.
החול הזָהוּב נְקִי מְעַקְבוֹת.
אֶתֵּן דּוֹרְכוֹת עָלָיו
שׁוֹעֲטוֹת קְדִימָה
אֲנִי מְבִיטָה בְּכֵן
אֲחֵרוֹת.

יִשְׁנֶתֶן לְצַדִּי, שִׁיכוֹת לִי
רֵיחַ הָעוֹר שְׁלֹנוֹ
הַתְּעַרְבֵב בְּשָׂר לְבָשָׂר
כְּשִׁחִיכְתִּי אֲלִיכֵן
פְּנִיכֵן הַתְּמַלְאוּ בְּרוּךְ
חִפְיֶתֶן לִי, עֲטַפְתֶּן אוֹתִי
בִּידִיכֵן הַזְּעִירוֹת
הַחֲזַקְתֶּן בִּי חֲזָק.

עֲכָשׂוּ אוֹיֵר הַמָּטָה בְּלִילוֹת
אֵינוֹ פּוֹגַע בְּדָבָר.

מסע אחר/מיקי הראל

יש בך משהו
חביב, נחמד
קסם אישי
צפוי של זהב
כשיוצא למסע
שרביט וכובע
קוסם בידך
עד ירד מסך

"היודע בחשך פלאך
וצדקתך בארץ נשיה*"
באין קהל
תכלית חיצונית אינה
מסעך כבד
בנקודת הסיום
אתה מרפט.

*תהלים פח יג. ("הרחקת ממני אהב ורע,
מידעי מחשך").

פְּרָדָה / מֵרֵב קִינָן

הַלִּילָה שֶׁבֵּת וְהַדְּלִקְנוּ גְרוֹת מִן הָאֵשׁ פְּתִיל
עֵשֶׂן לְבִנְבֵן אֲרָפוֹת הַסְּתִלְסֵל וְנִמְסֵךְ
בְּאִוִיר הַלֹּהֵט עֶרֶב שְׁחוֹק יְלָדִים
וּמִשֶּׁק צִלְחוֹת הוּא יֵצֵא אֶת
הַפֶּתַח מִהֶבֶל חַיִּינוּ נָדָם
וְנִרְחַק אֶל מַחְרָזָת
שֶׁחֲקִים רְאִיתִיו
נֶעְלָם וּמִלְמִלְתִּי
בְּלִחַשׁ
שְׁלוֹם

עב"מ / משה חמו

אָבּוּא אָלִיךָ
מִיָּקוּם שׁוֹנָה
אָגִיעַ כְּחוֹצָן
שְׂכוּלוֹ דוֹמָה
לְמַחְזָר נֶאֱמָן
וּלְלִיבְךָ אֶתֵּן מַעֲנָה
אָגִיעַ לְעוֹלָמְךָ
הַיִּשָּׁר מִהַחֲלָל
אֶתִּי־צָב בְּמִצֵּי־אוֹתְךָ
כְּחַיִּיל צוֹפָה
בִּיּוֹפֶיךָ הַמֵּהֶמֶם
שִׁמְעֵז וּבְךָ זוֹכָה
אוֹפִיעַ בְּצִיּוּוֹלֵי־זַצִּי־תְךָ
כְּחַיִּיזָר שׁוֹמֵר
וְאֶעֱנִיק לְךָ
אֶהֱבָה
וְחַמִּימוֹת
מְעוֹלָם אַחֵר
אֶנְוֹט אוֹתִי
כְּחַלְלִית
בְּמַסַּע מַגְלַקְסִיָּה חֲלוּמִית
אֶנְחַת עִם כּוֹחַ הַכְּבִידָה
בְּכּוֹכְבְּךָ
וּלִי־בִי יִשְׁמֵשׁ בֵּיתְךָ

מסע בערבות הקלהרי/ משה טרופה

חתולות גדולות ארבו בין שיחים
לגזל את גורינו,

להט המדבר צרב,
מכל - יסר צמא.

שרדנו.

למקור מים הגענו,
ללגם חיים.

רוח קרירה שרקה
לערב היורד.

בלהקה קטנה החלנו חוצים את הנקר.
לא מבחינים בעינים הצרות האדמות
האורבות דומם.

ובצל המתקרב.

מסע קוסמי / נגה סוירי

יֵצְאֵתִי לְמַסַּע תַּמּוּהָ
בְּחִלְלוֹ שֶׁל עוֹלָם חִיצוֹן
בְּתַחוּשָׁה אֲמֵתִית
שֶׁכָּבַר הֵייתִי שָׁם.
כְּמֵהֵתִי לְצֵאת מַעוּרִי עִם שָׁחַר,
שֶׁהִפְצִיעַ עֲבוּרִי בְּאֲמָצַע הַחַיִּים.
הַמִּתְנַתִּי בְּדַרְיָכוֹת לְקַבְּרֵנִי טִי,
לְאֶהוּבִי הַצּוֹדֵק.
מְנוּעִים הַגְּבִירוֹ כָּחֵם.
כְּנַפִּים נִסְקוּ אֶל עַל.
לֹא שׁוֹכַחַת לְרַגַע
אֲנִי מִכָּאן וְהוּא מִשָּׁם.
שָׁח לִי אֶהוּבִי :
אֲנִי מִצְדֵּק וְאֵת מִנְגָה
עֲדָנִים הִרְחַקְנוּ בְּצוּק הַעֵתִים.
הֵיִשׁ סְכוּי לְהַפְרָה חֲרָבוֹת לְאֵתִים?
בְּרִכְבֵּי קֶטָן וּמוֹגֵן, בְּכַחַל בּוֹהֵק לְשָׁמַיִם
נִפְלִיג בְּדַרְכֵי עֶבֶר עֲלוּם
אֶל עֵתִיד מִכָּר שְׁבַעֵתִים.

אַחְרִינְיָה* / סרגי יסנין תרגום מרוסית נטלי גוטמן

(לנביא ירמיהו)

בְּגִיָּא צְלֻמֹת לֹא אִירָא רַע
לְשׁוֹא שְׁלוּפֹת חֲבִיתוֹת וְחֲצֵי הַיִּירִין, -
כָּךְ לְפִי הַתּוֹרָה
אוֹמֵר לָכֶם הַנְּבִיא סָרְגִי יִסְנִין.
עַת הַזְמִיר הַגִּיעָה, לֹא אֲשׁוּב
לְפָחַד מִמִּלְקוֹת הַשּׁוֹט,
לֹא אֲצַעֵק הוֹקוּס-קוֹרְפוּס גּוֹף יֵשׁוּ.
אֲקִיא אֶת בְּשָׂרוֹ הַמֶּכֶה סְפוּג דָּם הַדְּמָעוֹת.
לֹא אֲקַלֵּט בְּנִפְשֵׁי מַעֲשֵׂה הַקְּרָבָה
לְשֵׁם גְּאוּלָּה, אֲנִי קֹדֶשְׁתִּי לְתוֹרָה אַחֲרֵת,
מַעֲנָה אֲסַרְב לְצַלִּיבָה
שֶׁל כּוֹכְבִים קוֹדְחֵי נֶצַח בְּשֵׁמִי הָעֵרְבָה.
הַתּוֹדָעֵתִי לְתַחֲנִיָּה אֶךְ הִיא אַחֲרֵת –
בְּהַ מְחוּל הַמֹּת לֹא יִתְּנָה לְאַמֶּת גְּבוּלוֹת.
כְּמוֹ שְׁמוֹרִידִים מֵהַכְּבֻשָׁה פְּרוֹת סָרְק
מְכַעֲרֵת,

אֲהִיָּה סֶפֶר, אֲגִז מִשְׁמֵי הַתְּכַלֵּת קְרִישֵׁת
חֹלוֹת.
אֶת יְדֵי אֲרִים אֶל הַיָּרֵחַ
לְפַצְחוֹ כְּאֲגוּז.
לֹא רוֹצֶה שְׁמַיִם בְּלִי סֶלֶם לְאוֹרֵחַ
לֹא רוֹצֶה שֶׁשְׁלֵג נוֹפֵל צְמַחֲנִיָּה יְנָגֵס,
לֹא רוֹצֶה שֶׁיִּהְיֶה לְמַפְלֵת
אֶל תּוֹךְ אֲגַם הַשְּׁקִיעָה.
הַיּוֹם בְּרֵאתִי, כְּמוֹ תִרְנַגְלֵת
בִּיצָה מְלוּלִית זְהוּבָה.
בְּיַד חֲזָקָה וְזָרוּעַ נְטוּיָה
אֲסוּבָב אֶת מְרַכְבֵּת הָעוֹלָם...
בְּשִׂאגַת מִי סְעָרָה גּוֹעָה
עוֹלָה שְׁמִינִית כְּנִפְיִים עַל כְּתָפַי – בְּנוֹת הַיָּם.

מתוך הספר "תסביך האהבה"

* משמעות "אַחְרִינְיָה" - עיר אחרת.

נַעֲלֵי מַסֵּע / נִירִית צוֹר מגיד

חמושה בנעלי מסע
בלויות, יחפות, חפות
מזמנים, נטולות דאגה.

אַרְזָתִי שְׁבִילִי גוֹף וְנַפְשׁוֹ,
אַרְגָּתִי מַחְצֵלֶת דְּרָכִים,
זֶה בְּזֶה שְׁזוֹרִים חֲבֻלָּה –
שְׁתֵּי גַאִיּוֹת וְעֶרְבֵי הַרִים.

הַתְּנַתְקָתִי מִחֻבֵּל הַטְּבוֹר
שֶׁל עוֹלָם מְגֹדֵר וּבְרוּר,
וּפְנִיתִי לְנִתִּיבֵי בְּרֵאשִׁית
בָּהֶם לֹא דָרְכָה כֶּף נַפְשִׁי.

נָעָה וְנָדָה בְּמַסְלֹול הַיּוֹלֵי,
בְּרֵגְבִי רִבְדִּיו שֶׁל גְּלוֹי
הַעֲצָמִי. חֲגָה בְּמַרְחָבִי
חוֹצוֹת הַיְצִירָה,

סוקרה לה פֶּרַז * / סיגל זהבי

מתוך 'חמש שיחות שלא נענו' ('גוונים',
2013)

יש לי משלי. ומכל עבר.
היד הקלה על הארנק המזהב
לא פצתה אותי על הגבר
שנדחק אלי במטרו ויצריו
מפשלים. (את שלי, אגב, כפתרתי בקפידה.
כיאה למקום. לאירופה הקלאסית).

מאז

זכרונות אחרים לא שבים למעט
הקרואסון
אבל גם הוא, למען האמת,
לא משהו. מתוק מדי.

•מצרפתית. התרגום מילה למילה:
לפזר סוכר על התותים. המשמעות:
למות

אחרי שנים בלי יציאה
הגעתי לפריס.
פריס. מלה
להטוט. מופע ראווה של
שפתים, גרון ושנים.
אני, שלא מכבר
נדרשתי לשעט בין קירות המים
וארבעים שנה באותות ובמו רגלי עד
קנען. אדני. אני
בפריס.

ולא כצעקתה. לא הכיתי בסנורים
מרפרטואר של חליפות ומעילים
ומרסיטל העקבים על מדרכות
השאנז אליזה.
לא עשו לי את זה גם
שער ומגדל. נצחונות מפארים

צוללת / עדי סגל ויסברגר

אני היא הצוללת
תרה רגשות חבויים
מציפה אותם למעלה
רואה בהם פנינים

אני היא הצוללת
מיטיבה במחשכים
מוצאת ספינה טרופה, דג חרב
אז צוללנים

אני היא השוקעת
אוצרתי אתי בפנים
מי שירצה אותי למצא
שיחפש

בעמקים.

ב"ה

בַּמָּסַע הַמְּפָרֵךְ / עֲדָנָה וַיֵּג

בַּמָּסַע הַמְּפָרֵךְ
אֶתְּהָ יוֹדַע –
שָׁמַיִם תִּרְמִיל עַל שְׁכָם
וּמְקַל בִּיד.

תִּזְיַע וְעוֹד אֵיךְ,
הַאֲזִיף יִתְעַתֵּעַ,
תֹּאכַל פֶּת לָחֶם
וּתְכִיר אֶת הָאֶחָד.

מבול / עמרי אברך

אחים שלי דוהים
מעל לבנון
ואני גולש
במורד החרמון

אחים שלי עפים
בשמי אפרים
ואני יושב
בים סדום

יש כאלו שאומרים
שלוחמים עולים לשמים
אבל אני יודע
שהם טועים

כי בין מים עליונים
למים תחתונים
אין דבר
מלבד עננים

השתברות / ענבל מגן

הדבר הכי טוב בך
הוא
שאיןך.

באינותך
נתת לי
אותי.

ומאז אני
מלאה בעצמי,
חוגגת את קיומי
במרחב המפרק
שברי סכו"ם שקנינו
מפזרים בבית,
ספינים ספינים,
רוקדים אתי
טראנס מטרף.

בלכתך
לקחת אתך
חתיקה מתוכי.

אני בסדר,
לא הייתי צריכה
אותך
וגם לא
את החתיקה.

אני צועדת על מרצפות מנקדות טביעות
רגלים של אחרים.
הם דרכו בהן בעקבות
טביעותיך שלך
אבל אני לכונן השני.

באיזו שמחה
הלכתי אתמול
לחפש את עצמי
(חסרת חתיקה)
בלעדיך.

עד כלות הראיות/ ענת זגורסקי שפרינגמן

התבוננו בי, בְּדַרְכֵי הַגּוֹף, בְּעֶסֶיִס לְבִי,
בְּיַעְרוֹת הַשָּׁעַר.

שָׁאֲפוּ מֵהֶם אֶת הַרִיחַ שְׁמַעִיר בְּכֶם דָּחָף
עֵתִיק וּבִלְתִּי נִשְׁלַט

עֲקֹשׂוּ רְאוּ אֵיךְ מִתְיַבְּשִׁים נְהָרוֹת דָּמִי

הַבִּיטוּ בְּעוֹרֵי שְׁנִסְדֵּק וּמִתְפֹּרֵר כְּאֲדָמָה

חִזְרָה לְאֶפֶר.

הַשְׁאֲרוּ אֶתִּי.

נווה כרך / צח לוין

שָׁרַב בְּעִיר בּוֹעֶרֶת
הָאווִיר עוֹמֵד בְּמִקוֹם
אָבֵל אִישׁ לֹא בִדֵּק מָה תַּחַת הַרְצָפוֹת שֶׁל
הַמְדַרְכוֹת
הֵן כְּבָר שָׁנִים עוֹמְדוֹת
וְגַם הָעָרֵב
כָּל הַבְּאֵרוֹת מְזֵהוּמוֹת כָּל הַצִּינוֹרֵת סְתוּמִים
כָּל הַבְּרִזִּיּוֹת לֹא עוֹבְדוֹת
כָּל הַבְּרִזִּיּוֹת לֹא עוֹבְדוֹת
הָעָרֵב
מְחוֹסֵר בֵּית עוֹד בְּרֵז וְעוֹד בְּרֵז
יֵשׁ כַּמָּה רְצָפוֹת שֶׁמִּתְעַקְּשׁוֹת , שׁוֹרְשִׁים
מִתְחַתֵּן, לֹא מוֹכְנוֹת
לְשִׁקֵּט הַזֶּה הַשָּׂרֵב הַזֶּה הַצְּמֵאוֹן, הַצְּמֵאוֹן
כֹּלָם רוֹצִים לְחַשׁוֹף
מְחוֹסֵר בֵּית
אֶחָד שׁוֹכֵב מְעוֹפֵשׂ מוֹכְתָם פִּיחַ
כְּבָר אֵין לוֹ מָה לְהַזִּיעַ, מִשְׁתַּעַל וְאֵין אֵף רוֹק
שֵׁיִיצָא
אֵז הַבְּאֵר מְאוֹכְזֶבֶת
כָּל הַבְּאֵרוֹת כָּל הַבְּאֵרוֹת
מְצַפּוֹת שֵׁיִרְקוּ לְתוֹכָן וְנִשְׁאָרוֹת כָּךְ אוֹ כָּךְ
מְאוֹכְזוֹת
כָּל הַמְרַצְפוֹת מְצַפּוֹת שֵׁיִלְכוּ כָּל הַמְדַרְכוֹת
מְצַפּוֹת שֵׁיִדְרְכוּ כָּל הַמְדַרְכוֹת כָּל הַמְרַצְפוֹת

אֵךְ בּוֹעֶרוֹת לְמַגֵּעַ רִגְלִיִּים יְחַפּוֹת
כָּךְ אוֹ כָּךְ הֵן סוֹרְרוֹת בְּסוֹף פּוֹרְצוֹת אֶת דְּבַר
הָאֲדָמָה
הָאווִיר עוֹמֵד מְחוֹסֵר בֵּית
נִשְׁכָּב עַל הַרְצָפָה מְעוֹפֵשׂ מוֹכְתָם פִּיחַ
גַּם כְּבָר לוֹ נִמְאַס לְעֵמוֹד
עוֹד בְּרֵז וְעוֹד בְּרֵז
אֵין לוֹ מָה לִירֹק
כֹּלָם מִיּוֹזְעִים מְחַכִּים צְמֵאִים
לְחַשׁוֹף
שָׁרַב בְּעִיר בּוֹעֶרֶת לֹא פוֹסֵחַ עַל אֵף אֶחָד
גַּם הָעַמּוּדִים רוֹצִים מוֹט לִיפּוֹל
גַּם הַחֲשָׁמַל עוֹיִיף מִהַמְזַגְנִים
גַּם הַגְּלָגְלִים נְחָרְכִים
בְּאֶסְפֵּלֵט הַמְאָדִים
כַּמָּה אֲנָשִׁים שׁוֹנְאִים אֶת הַשְּׂכָנִים
גַּם הַחֲבָרִים לֹא מְדַבְּרִים
אִישׁ לֹא בִדֵּק מָה תַּחַת הַרְצָפוֹת
כֹּלָם נִתְפָּסִים
לְחַשׁוֹף
צְמֵאוֹן
אֵךְ לֹא מוֹכְנִים לְשִׁקֵּט הַזֶּה
הַשְּׂקֵט הַזֶּה לְבַעוֹר
כְּבָר מִיּוֹאֲשִׁים מְזַמְיִנִים שׁוֹטְרִים מְזַמְיִנִים
חוֹבְשִׁים

הכל קל מֵה שְ�יִכּוֹל
וְהַלֵּילָה אֹרֵב שׁוֹרֵף אֹרֵב
בְּלִי שֶׁמֶשׁ
זֶה רַק שָׂרֵב
וְתַחֲנוּנִים לְדַבֵּר מוֹצֵל
לְגַן מוֹגֵן
נֹוּה

כמו / רונית מזוז

מאחר

מאחר מדי

קָבַר לֹא תוּכַל לְאַחֵז בִּי שְׁלֵא אֶבְרַח מְקָאן

מְקָאן אָנִי רוֹאֶה וְשׁוֹמֵעַת אֶבֶל

הַמְלִים נְשָׁרוּ מִמְּנִי

כְּמוֹ לִפְנֵי

אָבִיב

טפֹות הגֶשֶׁם / רחל בכר

קְשֵׁמְבִיטָה בַּחֲלוֹן
עוֹקֶבֶת אַחַר הַטְּפוֹת
הַנוֹפְחוֹת אֵט, אֵט אֶת נְשֵׁמָתָן
וְחוֹרְשׁוֹת עַל הַזְּגוּגִית
אֶת נְתִיב מִסְעֵן,
מִמְרוֹמֵי הַחֲלוֹן
אֶל תַּחְתִּיתוֹ,
הוֹלְכוֹת וּמִתְמַעֵטוֹת,
שׁוֹאֵלֶת אֶת עֲצָמֵי
לְמֵי הַשְּׁאִירוֹ אֶת נְתִיבֵן הַחֲרוֹת
לְמִזְכָּרְתָּ?

פילוסופיה של שיכר/ רם הרשטין

פילוסופיה של שיכר
מניו סאות' ויילס הרחוקה,
מסע שיהיה, היה.
מאה מדינות גמע לרונה,
ללא משענת אשה
ממשפחת מלוכה
וזרון ילדות
קטוע במודע בסבר אימה.

מפרס השיעית מקצינת הרע,
טרם האיתולות והמהפכה,
איראני, אוסטרלי?
איש מסעות אפוף משעולים,
חלומות פורצי שמים,
סמסטר למשנהו,
נסיעה באה ממשמששת לפרקים.

מדי שנת חרף
מבליח לגאורגיה הנכספת
במצאאות שפיות אולת
רדופת שדי עבר
עטויי שחרים
וחרב נוטפת יזע פחדים.

שם, בגבעות טביליסי היפה
בבית היין הנודע.
פילוסופיה של שיכר,
יש לו מפר, מימי אתמול והבר.
שניהם בעסקי בקורת ומוסר,
תכניות שנתיות אלמותיות
ללא כחל ואפק
מעשנים, מגלגלים
ופותחים גם לבן,
גנוני אין טעם.

פילוסופיה של שיכר,
שם, בגבעות טביליסי היפה

בבית היין הנודע,
לברח, רחוק
מעבר לאפשר
באפק הנותר,
בלי כונה תחלה.
מזור לנשמה.

אירופה, כביש החוף, חיפה / רינה ענבר

אירופה

היינו כשני גשרים. בין שני חצאי ערים.
צלקות עבותות יערים וריצת מאחרים.
במסעדות צוקות שבצדי הדרכים
מלצריזות חיוכו בהחזרים חוזרים.
שם, היינו נחים.

כביש החוף, חיפה

ים נוסע לאחור. כבישינו מנמנמים.
אתה מדליק שירים ישראלים.
ילדות, אהבות ישנות, נעורים.
האם תפנה למרגלות זכרון (יעקב)
או לחיפה ישר?
משאלתי מדגדגת את חיק העננים.

חיפה

שחר צחור של בקר קיצי. הים למטה נרגע.
כאן גרה סבתא שלי. אומר אתה
והילדות מתפזרת כגלות זכוכית
בבת אחת ולאיטה.

יום טיול לרמת הגולן/ רן שייט

בבקר
ענפי איקליפטוס כתפאורה
שחו,
לטפו לקמטי מים קרירים מרצדים.
בעין אמפי
הצגתי בפניך
את שחקני לבי באור צלופן זהב.

דרכים ארכות צהרים
הספקנו לגמע,
אבק וקוצי שולים,
את נאחזת בי פחות ופחות
בכל ירידת מדרגה ממצוק.

לעת ערב
עיפה, רטבה,
התפרקמו פניך
בעין מוקש.

ספרד / רני רוזנטל

את אומרת סביליה, פלמנקו
ואני זוכר 40 מעלות
ואת הלילה בטבלאו ששלמותו השתקפה
בטפת ריחה שגלשה מכד החרס על צוארך
את נאנחת: גוגנהים בילבאו, בוש בפראדו,
כמה
עלובות הרפרודוקציות אחרי
אני מביט בעינים מקנאות בעיניך
הבורקות
זוכר שפעם, משנה

הלך/ רענן מיוחס

וְכַשְׁלִיתִי כְּהֵלֵךְ לְאֵה
הַפּוֹחֵז בְּעֵבְרוֹ עָלַי מִיָּם
לֹא עָצַרְתִּי לְנִטְעַע עוֹד עַץ
בְּבִסְתָּן בּוֹ כְּבָדוֹ פְּרוֹתֶיךָ

הַשְּׁבִילִים שֶׁבְּקִשְׁתִּי מִקְלֵט
לְעֵבֵר וְלִבְנוֹת לִי שֵׁם בֵּית
הַתְּאָרְכוֹ וְנִשְׁאַרְתִּי לְבַד
כְּשֶׁהִלְכְתִּי אֶתְךָ בְּדַרְכֶיךָ

וְהָיִית לִי כְּאֵהֶל מוֹעֵד
עֵת חֲזַרְתִּי לְדָרַשׁ שְׁלוֹמוֹתֶיךָ
לְהַסִּיף אֶת רַגְלִי בְּצִלְךָ
מִיָּגַעַת צוֹעֵדִי בְּשִׂדוֹתֶיךָ

מִן הַגֶּשֶׁר שֶׁבֵּין הַחוֹמוֹת
מִשְׁמַרְתִּי לֹא הוֹרְדְתִי עַיִן
כְּבוֹחַן וְצוֹפֶה פָּנַי בְּאוֹת
וּבְאִים וְעוֹבְרִים בְּשַׁעְרֶיךָ

קִבְּצָנִים נִמְשָׁכִים אֶל חִיקְךָ
לְהָרִים וּלְמִתְקֵה הַיַּיִן
מִשְׁתַּהִּיִּם לַחֹמֶה בְּלִבְךָ
מִזְהַבְּךָ וּמִגּוֹבְהַ שְׁמִיךָ

שְׁהַרִי גֵן נְעוּל מְאֻכְלָס
כָּל יוֹשְׁבֵי אֵהֱלִים בְּנֵי אֶפְסָיִם
שֶׁהַעֲזוֹ לַחֲזוֹת בְּיַפְיֶיךָ
וּלְפָרֵם וּלְחַלּוֹץ סַנְדְּלֶיךָ

הדרך אל האשר / רפאלה ורדי

אבנים קטנות פוזעות
בשבילים שכבשת בלבי הנעול .
פעם דלגנו ביניהם
כשמפילס הלב גאה
כשרוחנו זו בזה השתלבה
כעלי מניפה
במסע המתעתע אל הכמיהה-
לאשר.
כמעט... שם נגענו-
אך כשלנו
כשדרכנו על האבנים הקטנות
ולבי הנעול - סליתו נשחקה
לא יכל להמשיר המסע .

זרע קט / שולה ברנע

אניץ זרע פרח מקלפתו
יצא הפשי אל מסלולו,
היתפס בזנב פרה
הידבק לגב שרה?
עליו להקלט חיש באדמה
וקל כה חם לו חם,
ישקע בתלם בעצלתים
יערג במהרה למים.

רבואות של בראשית/ שחף ארז

מאורות העשב שקטו,

לרגליך

נצן שלא חלמת

ואתה על סף גלוי.

לטבל את הלב בתבל

עקשו

מכל עבר.

מתוך התהום נשאוך מרחקים

קזרעי סביון

המגרים את הרוח.

הרפית מן המיתר הדרוך, החץ

ננעץ באויר. מן הסדק המתפשט

שטפו נחלים

של תכלת וזהב.

הרכבת למדריד / שחף ויאר (מתוך מחזור שירים)

א.

מתי יוצאת הרכבת למדריד ?

נשקיני על עיני ילדנת של פרחים.

מחר נשב טנדו משני עברי הנצח,

אבל עכשו שלוש דקות הן כל הזמן
שבעולם.

נשקיני על עיני ילדנת של פרחים !

בכי על כתף הזר שלא ידע שפתיך.

ואת נושאת זרעו החם בעצמותיך,

ואין שמות לזר - מלבד שכר ודם.

נשקיני על עיני ילדנת של פרחים

כי עכשו שלוש דקות הן כל הזמן
שבעולם

...

תמונת ראי/ שירי ראב

אוספת פיסות של זרדים,
קש חלול ודק עף לו חזרה אל הרום.
טונה מארג טלאי ענפים.
לבנות בית ולראותו חוזר ונסדק.

מוסיפה עוד עלה יבש, מרפדת במקל,
שטה עיקשת בין קרקע לצמרות גבוהים,
בונה את חלקי בגגות אלונים.

בתמונת הראי מטפס בבגדים עטורים
בחורים
על סולם חבלים רעוע
במסורת עתיקת שנים
מנסה להרוויח לחמו;
כמעט ונופל הוא למטה
קוטף הקנים.

המסע אל הכאב/ שירלי אברמי

בְּכַפֵּר לִימְדוּ אוֹתֵנוּ
לְהִיזוֹת עֲצוּב זֹ בּוֹשָׁה
תִּבְלָעֵי אֶת הַדְּמְעוֹת
שֶׁלֹּא יִדְעוּ מָה אֶת מְרַגֵּי־שָׁה
אֲכַל אֶתְּהָ, עֲצֹב נֹסֵתֵר
יִחַלְתָּ כְּבָר לְהִיפְרָם.
מִהִמְקוֹם בּוֹ לֹא בְּכִיתִי
הַחֲלָה צִלְקֵת לְדַמָּם
וְשִׁתְּקָה אֶת כְּאֵבָהּ בְּצַעֲקָה
כִּי הַכְּאֵב שֶׁלֹּא נִכְאֵב
מוֹצֵא אֶת נְתִיב הַמוֹעֵקָה
אֶת שְׁבִילֵי הַדְּמְעוֹת שֶׁלֹּא נִיבְכוּ
יִסְמֵן הַחוֹל הַרָךְ
בּוֹ כְּפּוֹת רֵגְלֵי הַיְלָדָה שֶׁהִיְתָה
יִחְפְּשׂוּ אֶת מִי שֶׁהָלַךְ

מסע / שרון אוזן

חיוך
כמה תמרים
בקבוק מים
ואני מול ההרים
יוצאת לשבילים
להזדמנויות שחבויות בינות המשעולים
בין השקט הזה הפנימי
לשקט החיצוני
למציאת פכפוך המים
לנביעה העמקה
שבתוכי

מסע פנימי
לתוך עצמי
לתוך הקרביים
לעמק הפחדים
ההגנות
הצללים העמקים
... מסע...
צליל פעמון בהרים ירקים ושמים כחלים
תחושה של קצה העולם....
של נגון הלב
שמתמלא מהתהליך
מהעוצמה
לצאת למסע
עם תרמיל קטן
שמכיל את הצדף הסגל שלי
את זכרונות הים
את תמונות האקליפטוסים שלי
כובע על הראש
שיגן עלי

*/ שרית עזיזי

אָנִי יוֹצֵאת לְדֶרֶךְ
שְׂבִילֶיהָ מִשְׁתַּבְּשִׁים וְאֲנִי אֲתֵם
הַסְּדָקִים בּוֹקְעִים לְאֵטֶם
כְּמוֹ סוּלְלִים בִּי כְּבִישִׁים חֲשׂוּכִים.

אָנִי לוֹחֶשֶׁת לָהֶם
שְׁתִּיקוֹת רוֹעֵמוֹת
תְּפִלוֹת נוֹשָׁנוֹת.

אָנִי לוֹחֶשֶׁת לָהֶם
סוּדֵי סוּדוֹת
רוֹקֵמֶת חִלּוּמוֹת.

וְאֲנִי כֹכֵר מְבִינָה:
מְאַחֲרֵי כָּל סְדָק
מִסְתַּתֵּר סְפוּר.

מְאַחֲרֵי כָּל סְפוּר
מִתְגַּוְרֵר אָדָם.

כָּכֵל שֶׁהִתְקַדַּמְתִּי בְּמַסַּע שְׁלִי
לְמַדְתִּי לְהַאִיר אֶת הַסְּדָקִים.

סירנות/ תומר קליין

גם למחשבות שלי יש חמר הודף
להפך רעיונות להשראה מירטת
כי לפעמים מרב נוריות אזהרה
הסירנות לוקחות אותי למסע
להשבר עם ספינה על סלעי החשך

לָאָה / תָּאִי אֶתֶר

הִלָּאָה, הִלָּאָה
שְׁבִיל עֶקוּר מִסְדּוּם, הַמְשִׁיכֵי הִלָּאָה.
אֵל לָךְ, אֵל לָךְ
קוֹל מוֹסֵר יָדַם, וְלֹא יִסְפָּת לָךְ.

בֵּל תּוֹשֵׁם בְּגִידָה
הִיא קוֹ צֶלֶךְ
לְקוֹי חֶמָה הַמֵּאֲפִיל עַל כָּל
כָּלָךְ
אוֹמֵר נוֹעֵז
שְׁקָרִים בְּשַׁעֲרֵי עִירָךְ.

שִׁירִי, שִׁירִי
כִּי דִי בְּדַבּוּרִים
לְרַע זָר
נָחַשׁ אֶקְזֵר
לְבָשִׁי יִפְיֵךְ
שְׁתִּי לְאוֹשֶׁרְךָ
נִוְדַת
בְּמַרְחֵץ דְּמִים
נִדְנָת
לְעוֹלָמִים.

הִלָּאָה, הִלָּאָה
שְׁבִיל עֶקוּר מִסְדּוּם, הַמְשִׁיכֵי הִלָּאָה.

אדינבורו / תמי כץ לוריא

בין הענפים פנס רחוב סקוטי מפיץ
קרעי זוהר קסוף
כמו קצוות בשער שלך
שכונת פועלים בשולי העיר ומישהו מקלל
בגאלית
כל הדרך נזהרנו לא לדרך על השופיות
השקט חורץ בבשר
שהוא בעצם לא הבשר
אלא משהו עמק הרבה יותר ששנינו לא
מבינים

אבא בא לבקר/ תמי קויפמן

אָבִי, בְּחִלּוּמָה שֶׁל
אָמִי
בָּא לְבַקֵּר אוֹתָהּ
מִשָּׁלֵם

הִיא מְגִיֶּשֶׁה לִי אוֹתוֹ
בְּאֲרִיזָה מְשִׁכְנֶנֶת
וּפּוֹתַחַת
הִיא בְּטוֹחָה שֶׁהוּא כָּאֵן.
שׁוֹמֵר עָלֶיהָ בְּמוֹתוֹ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר בְּחַיֵּיו
"אֵת לֹא מֵאֲמִינָה" אוֹמְרֵת
וְעֵינֶיהָ נוֹשְׁמוֹת חֵלּוֹם

השְבִיל / תמרה חלוצי

שְבִיל דק בין אֶצְבָּעוֹת יְדֵיךְ הַקְּפוּצוֹת
יוֹתִיר חוֹתְמוֹ גַם אֶצְלִי, עַד אֲדַמָּה לָךְ –
רוֹוִיָּה וְדַמוּמָה. לֹא תִתֵּר לְגוֹפִי נְדִידַת מִסְעוֹ,
לֹא לְגִלוֹת, לֹא לְהִבְרִיא
מִן הַתְּפֹת
שְׁהִיא בּוֹשֶׁת חַיִּי,
אֶהְבֶּתִי.

ים / תמר מחלין

ועתה בימים המתכּהים
של נשקיעת חיינו,
אחותי יושבת שם
ואני כאן,
האוקיאנוס מכה גלים,
והוא שמפריד בינינו

זה היה באותם ימים
של זריחת חיינו.
בבית היה פרוזדור
עם אריחים בעצוב אנדלוסי,
הוא נמתח כתעלה בין ים לים,
בין החצר הקטנה לחצר הגדולה.
על הרצפה הקרירה
זחלנו אחותי ואני,
שחינו בהנאה.

כשהגענו לראשונה אל הים
שלבנו ידיים ורצנו צוהלות לעברו,
גל ענק התרומם מולנו
ובועות של קצף עטפו את גופנו.
לא ידענו
אם לצחק או לבכות.

הקולוסיאום/ תמרה אור

מתוך מחזור גלויות מרומא

א.

אֲנָקוֹת, הַתְּנַשְׁמוֹת כְּבֹדָה, מֵאֲמֵץ
הַשָּׁרִירִים הָעוֹמְדִים לְפָקֵעַ,
וְהַפְּחָד, צוֹרֵב כְּחֻמְצָה מֵאֲכֶלֶת –
הַדִּים מִן הָעֵבֶר אֲשֶׁר קִלְשׁוּ מֵאֵד
בְּמַעְבַּר הַמְּאוֹת, עֵדִין מְרִטִיטִים
נִימֵי נִפְשָׁם שֶׁל תִּירִים.
הַחֹל סְפוּג הַדָּם טֵאטֵא מִזְמַן,
עֵתָה חֻצִיָּה הַזִּירָה
לְשָׁנִים, כְּנִפְשׁוֹ שֶׁל אֱמֹן:
מִחֻצִיָּתָה חוֹל לִבָּן וְזָךְ הַמְּכֻסָּה
עַל פְּשָׁעֵי הָעֵבֶר וּמִחֻצִיָּתָה
עִירְמָה, חוֹשֶׁפֶת תְּשֻׁתִית
תְּאִי עֲנוּיִים,
לוֹחֲמִים נוֹאֲשִׁים
וְחִיּוֹת טָרֶף.

אלת אירוסא העינבר / איריס כליף

אָנִי אֵלֶת אִירוּסָא הָעֵנְבֵר
בְּאֶבֶן חַיִּי מִיִּסְדַּת מְבַצְרִי
לוֹטְפֶת נֶפֶשׁ לְחוּשִׁים
לְרוּחַ הַמְּפַעֶרֶת חֲלוּמוֹת
בְּמַפְתֵי תְּשׁוּקָתִי
וּבְגָלִי פִּיזֵט נְהָרוֹת
בְּרוּךְ גּוֹפִי פּוֹסַע אֶהְבִּין תְּפִלוֹת
כּוֹנֵן בַּר מְלוּכָתִי בְּתֵלֵי הַלְּיָלָה
עִירְמָה שְׁמֶשׁ אֲנֹכִי
מְבִיטָה לְמַחֲוֹל בְּרֶק מְדַבְּרָא הַגָּשֶׁם
וּבְשִׁלְכַת הָעֵדֶן חוֹבֵק בִּי מְבוּל
יָרַח הָאֱלֹהִים
צוּעֵף בְּגִנוֹ אֶהְבְּתִי לְשִׁקֵּט הַמְּאַסֵּף
אֶבֶן מַסַּע חַיִּי

מתוך ספר בכתובים

דוהרים/ תמרה יהלום

דוהרים. לתוך ענן. מהירות קבועה.
אין חדש. השמש חמה. אותה נסיעה.

התחלפו עננים בשתיקות, הרקע כחול,
האם רק בנו תלוי צבעם של פרחים בגינה?
ומה עוד יחזור אלינו מה יישאר מהו היום,
מתי כל הצדק הזה בין הסבל יקבל מנגינה?

דוהרים לתוך ענן. ביחד. שמים כחולים
מסביב.
האם ירח שזהר אמש עוד עלינו אי פעם
יאיר?
ירח מטבעו בכל לילה.. אין דבר שיעצור
אותו. יאיר.
איך העזתי לערער על מדע מדויק באופן כה
לא זהיר?

את משוררת אז לך מותר בהתנהלות הטבע
להטיל ספקות-
יודע אתה שקשה לי לא להסכים אתך גם
כשזה כואב עמוק...

תְּנוּעָה מְתַמְּדָת / טלי ורסנו אייסמן

הָלוּאִי וְהִיִּיתִי עֵן, הִנֵּעַ בְּתֵנוּעָה מְתַמְּדָת.
בְּיֹדְעֵי שְׂזָה לֹא
מַעַט,
לְהִתְקַדֵּם בְּאֶפֶן קְבוּעַ, רִקְוֹ,
לְאֵט.

שבועות בקיבוץ, 1969/ דפנה שן

האם הישירה מבטא
קְשָׁמְסָרָה בְּיַד אַחֲרַת אֶת בְּתָהּ?

האם מְחַתָּה?
האם עֲרָבָה שְׁנָתָה בְּלִילָה
עַת אֲרָבָה לִי הַאִימָה,
האם פְּחֻדָּה?

מִיֻּזָּם הַבִּיכּוּרִים הַהוּא עַד בִּיקוּרָה הַבָּא
האם שְׁמַעָה בְּכַיִי
האם בְּכַתָּה?

האם הַחִישָׁה צַעֲדָה?

מִבֵּית הַתִּינוּקוֹת הַזֶּה
כָּל הַדְּרָכִים הוֹבִילוּ
בִּירִידָה.

בְּיֻזָּם חֵג שְׁלוֹשֶׁת שְׁבֻעוֹת
עֲלָתָה אִמִּי מִבֵּית הוֹרִי
אֶל בֵּית הַתִּינוּקוֹת

עַל כְּפִיָּה נִישְׂאָתִי, בִּיכּוּרֵי אֶם
רָכָה, בְּתָה עוֹלָלָה
לְעוֹלָה.

אָבִיב, פְּרָגִים וְסִבְיוֹנִים
עָטְרוּ שְׁבִילֵנוּ, עֵדִים
שׁוֹתְקִים וְנִמְוָכִי מִבֶּט לְמִתְרַחֵשׁ

הַשְּׁבִיל נִדְרָךְ מִכּוֹבֵד צַעֲדִיָּה
בְּשִׁמְלָה קְלִילָה, מִסְתּוֹר לְגוֹף
שְׁעוֹד סַעַר מְהִיּוֹתִי.

אוֹלֵי הוּאֵט לְרַגַע מִצַּעֲדָה לְנִשּׁוֹם
בְּסוֹמֶת בֵּת, לְמַחֹת
זֵיעָה, דִּמְעָה אוֹ בְּדֵל סִפְק

וּבַהֲגִיעָה אֶל סוֹף הַשְּׁבִיל
עַל סֹף פְּרִידָה,

אהבה של אמצע החיים/ דנה אלקבץ קגן

כָּבֵר לֹא צָרִיךְ לִגְעֵת כְּדֵי לְדַעַת
לֹא צָרִיךְ לְהַגִּיד כָּל כֹּף הַרְבֵּה דְבָרִים
פְּשׁוּט לְהִיזוֹת שֵׁם
לְחַיָּה, לְנִשְׁם לְתוֹכָהּ
כִּי זֶה כָּבֵר אֶהְבֶּה שֶׁל גְּדוֹלִים
אֶהְבֶּה שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחַיִּים
יָפָה בְּדִיּוּק כְּמוֹ שֶׁהִיא
עִם קִמְטֵי הַחַיּוֹךְ שֶׁלָּהּ
וְהַשִּׁיעָר הַכָּסוּי
אֶהְבֶּה שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחַיִּים
הִיא לְהַרְגִישׁ בְּעֵדִינּוֹת וּבְלִטּוֹי
וְאוֹלֵי רֶק לְפַעֲמִים
אֶהְבֶּה עִם קִרְקַע יְצִיבָה
נוֹגַעַת לֹא נוֹגַעַת
אֶהְבֶּה שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחַיִּים
זֶה לֹא מָה שְׁחוֹשְׁבִים

אֶהְבֶּה שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחַיִּים
הִיא לֹא מָה שְׁכֹלֵם חוֹשְׁבִים
הִיא דוֹמָה לְלִשִׁיר בְּמִקְלַחַת
בְּקוֹלֵי קוֹלוֹת
מִבְּלִי לְפַחַד לְזַיֵּף
לְפַעֲמִים יוֹצֵא לָךְ קוֹל מִמֶּשׁ יָפָה
לְפַעֲמִים קִצֵּת צְרוּד
וְלְפַעֲמִים רוֹעֵד בְּטְרוּף
אָבֵל זֶה מָה שֶׁיֵּצֵא לָךְ הַיּוֹם
אֶהְבֶּה שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחַיִּים
הִיא מְלֵאָה בְּאוֹר
שְׁעוֹשָׁה לָךְ טוֹב
מִשְׁאִירָה שֵׁם מְקוֹם לָךְ וְגַם לִי
לֹא מְפַחַדֵּת מְקִלוֹם
גַּם לֹא מִשְׁתִּיקוֹת אֲרוֹכוֹת
לֹא מְלַבֵּד
וְלֹא מְלֵא לַעֲשׂוֹת כְּלוּם
אֶהְבֶּה שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחַיִּים
הִיא לֹא אֶהְבֶּה שֶׁל שִׁירִים אוֹ סְרָטִים
וְזֶה מָה שֶׁיָּפָה בָּהּ
הִיא נְחַבָּאת אֶל הַפְּלִים
אֶהְבֶּה שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחַיִּים
יֵשׁ לָהּ נוֹכַחוֹת שֶׁקָּטָה וְעֻצְמַתִּית

גַּס שְׁזוֹר / דנה שושן ורוד

כְּזָרִים נִדְדָנוּ יַחַד
בֵּין שְׁמוֹנֵת הַמְשָׁכָנִים
גַּס הָיָה
עוֹדֵינוּ
בֵּין אוֹתָם אַרְבַּע כְּתָלִים

יֹתֵר רַע אוֹ טוֹב
אֵיךְ לֹא לְמַדְנוּ לְאַהֲבָה?
כִּי טַמְאֵת כָּל שְׁמֵנִי
וְנִפְצָת תְּפִלוֹתִי
נֹתֵר רַק פַּח אָחַד טְהוֹר
הָיָה חֲבוּי, אוֹתִי לְשֹׁמֵר

זֶה הִקְטָ כָּל עוֹלָמִי
יְאִיר דְרָכֵי עֵת מְרֹד
הוּא הִגָּס, הִגָּס שְׁלִי
בְיַדִּי שׁוֹזְרֵת גָּלֵד

כְּזָרִים נִדְדָנוּ יַחַד
בֵּין שְׁמוֹנֵת הַמְשָׁכָנִים
גַּס הָיָה
עוֹדֵינוּ
בֵּין אוֹתָם אַרְבַּע כְּתָלִים

יֹתֵר רַע אוֹ טוֹב
אֵיךְ לֹא לְמַדְנוּ לְאַהֲבָה?
כִּי טַמְאֵת כָּל שְׁמֵנִי
וְנִפְצָת תְּפִלוֹתִי
נֹתֵר רַק פַּח אָחַד טְהוֹר
הָיָה חֲבוּי, אוֹתִי לְשֹׁמֵר

זֶה הִקְטָ כָּל עוֹלָמִי
יְאִיר דְרָכֵי עֵת מְרֹד
הוּא הִגָּס, הִגָּס שְׁלִי
בְיַדִּי שׁוֹזְרֵת גָּלֵד.

אל עבר הלא נודע/ דנה שניצר משיח

היא נטשה את כל התארים
המשרה היקרתית
הנפיון, הסטטוס, השקר
השפה החותכת, הרציונלית, החדה
בסוף כל משפט
נקדה

את לא שפוייה
למדי גשור
עבדי בעמטה
אך לבה כבר ידע
אין זה יעודה
תשו כוחותיה
להתנתק מעצמה

תלתה את גלימתה
ובצעדים מדודים פסעה
אל שפת הנפש
שפת הלא מודע
מרבית סימני שאלה
הפכה מבכירה לתלמידה
צעד ראשון
במסעה החשוב לה מכל -
לתוך עצמה

סיזיפוס/ ורד שם טוב

שנגזר עליו לדחף
להדף סלע
מעלה מעלה
הרמת הכתפים
התקשחות קברת
הצטברות חמצת החלב
אגל מלוח צורב אישון
כדורית דם נחבטת בגעש הזרימה
לרחבו וגופו עד קצו
שמש אדישה
בפסגה שבריר נחמה
אדם חפושית במעופה
ומאין אשאב כוח ליצבו שלא ימעד
מטה מטה
עלי, ועליך?
הרי זהו סדר הדברים
וכל שנותר הוא לקוות

בפעם הראשונה ראיתי אותה באמת/ חלי טל שלם

צְעַדְנוּ בּוֹנְדֵל-פָּרֶק, מְחִיכִים מְדִי,
פְּרָצִי צְחֹק בְּלִתִּי-נִשְׁלֹטִים
הִפְכוּ לְאֲדִים קְפּוֹאִים.

הִיָּה קָר אָבֵל הַתְּחַמְמָנוּ זֶה בְּזוֹ.
לְהַגִּתָּ לְלֹא הֶרֶף וְרַקְמַת לִי תִכְנִיּוֹת לְעֵתִיד.
וְאֲנִי נִלְחָצְתִי וְנִצְמַדְתִּי אֵלַיךְ עוֹד יוֹתֵר
וּבִקְשָׁתִי בְּתוֹכִי שֶׁתִּשְׁתַּק רָגַע, תִּפְסִיק רָגַע
לְדַבֵּר,

נִמְחָצְתִי אֶל גּוֹפְךָ וְחֻשְׁבֹּתִי אֶת זְמַנְנוּ הַהוֹלֵךְ
וְאוֹזֵל

וְאֶת הַחַיָּה מְשַׁנֵּת הַתּוֹדָעָה שֶׁעוֹבְרַת עָלֵינוּ
כַּעַת –

עָלִי בַּפֶּעַם הַרְאֵשׁוֹנָה

וְאֶתָּה כָּבֵר וְתִיק, מְסַבֵּיר בְּסִבְלָנוֹת שֶׁל רֵב
עַל כָּל הַשְּׁלֵבִים שֶׁאֲנִי עֵתִידָה לְעֵבֵר.

וְהִנֵּה אֲנִי מִתְחִילָה

לְהִתְכַּוֵּץ, לְקַטֵּן, לְהִשְׁעֵן

לְהִתְלוֹת, לְהִשְׁתַּהוֹת

וּלְהִנְתֵּק –

לְפַחַד מֵהִיכָלֶת לְרַחֵף,

וְאֶתָּה אוֹמֵר תִּזְהָרִי, תִּרְאִי אֶת מְאֻבְּדַת אֶת

זֶה

בוֹאִי נִכְנָס אֶל הַמְּאֻפְּיָה,

וְאֲנִי לוֹקַחַת עוֹגִיָּה

וְאֶתָּה אוֹמֵר שֶׁאֲנִי מְקַלְקֶלֶת אֶת הַחַיָּה.

וְאֲנִי מִחְזִירָה מִיָּד אֶת הָעוֹגִיָּה אֶל הַמַּגָּשׁ,

נְגוּסָה, כְּמוֹ הִיָּה זֶה הַדְּבָר הַמְּנַמֵּס בְּיוֹתֵר

בְּעוֹלָם.

אַחַר כֵּן, בַּחֲדָר, הַכֵּל הַסֵּתֶחֶרֶר,

הַדְּבָרִים הֵיוּ דְבוּקִים בְּדָבָק מְטָרֶף –

הַשְּׁלֶחַן, הַכֶּסֶּא, הַמְּנוֹרָה

וְנִזְכָּרְתִי בְּשִׁמְעוֹן פָּרֶס

שֶׁאֵהָב סְפוּר שֶׁל אֶתְגַּר קָרַת

וְגַם אִשָּׁה אַחֶרֶת,

וְאִמְרַתִּי לָךְ שֶׁאֲנִי מְבִינָה מֵהֵיכָן מַגִּיעוֹת כָּל

הַמְּלִים.

אֶתָּה נִרְדַּמְתָּ וְאֲנִי פִּגְשָׁתִי בָּהּ,

בִּילְדָה הַקֶּטְנָה שֶׁהִיא אֲנִי,

הִיא פְּסָעָה מִתּוֹךְ כָּל סִדְנָאוֹת הַנְּיוּ-אִיג'

שֶׁעֲבַרְתִּי בְּחַיִּי

ובפעם הראשונה ראיתי אותה באמת
והתחלתי ללחש לה ששנה
לטפס על החומה האימה הזאת,
לגדל ולפל, ושאני אהיה שם

בדיוק ברגע הנפילה,
אחכה ואתפעל ממנה – כמה היא חכמה
וחזקה,
כמה שאני שמחה בה

והרגשתי אהבה גדולה
אהבה עד אין-קץ
למרות התלילות והבדידות.

בכל/ חן לקס

לכי לך אל ארצה, מולדתך,
היכן שאביך הוא התנך של ביתך.
צאי וראי נא.
אם זה היה קל, היית שוכחת בכלל
להקיף עצמך באנשים, שכמותך
עשו נדודים ואת תחלתם
פתחו הם במצרים הפרטית
הנגלית לעיניהם בלבד.

העיר/ טל סלוצקר

יצאתי לעיר לטייל בה ולא קצרתני את ארץ
המסע
עד הטיילת טילתי והדרמתני ונצמדתי לים
והרוח קשה
ים

העיר מזמינה אותי לפיצה
איננה מותרת בקלות על טיילים
היא עיר תושבים רבים עד הטיילת טילתי
והדרמתני ונצמדתי לים
העיר תל אביב היא מעין שביל למטייל בה
ובו אטרקציות שונות ואני בתוכן
יצאתי לעיר לטייל בה ולא קצרתני את ארץ
המסע
וככל שהעמיקה את טיולי כך העמיקו חויותי
וכמה שפגשתי אנשים כך התרצתי
העיר הזאת נועדה לי
היא מזמינה אותי

מחוץ לחלוני שמש ועץ ולא יצאתי למסע
היום
כל מסעותי שיכים לעבר בהנה אני נח
ענפים מניפים אותי עם רוח צהרים
הישר לעבר הכתוב על מסך
יציבים ומצירים מעבר לזגוגית
והחם בחוץ רב

מחכה לשובה/ יהודית סולומון

...הילדה האחרונה שילדתי
יוצאת לטייל לה בעולם הגדול!
הילדה הקטנה של אתמול או שלשום
תפרש כנפים ותמריא אל החלום
תתור עולם, תנדד בין עמיו ונופיו,
תפיר תבל רבה, עולם גנוז וצבועי –
...אצפה בה מרחוק
אקשיב לקול אקראי ורגעי,
אלוה מעופה במחשבות משלי,
אתפלל לשלומה, לאשרה, לשובה,
אנסה ללמד גוני מרחק וקרבה
אביט בקרני שמש שאולי ילטפו גם אותה
אשלח המית-לב ואהבה עם הרוח הברוכה
ואחפה, אחכה לשובה!

*** / יובל ששון

בְּסוֹף יָמָיו
הִמָּסַע אֶל הָאוֹשֶׁר שֶׁל אָבִי
שֶׁלְקַח אוֹתוֹ סְבִיב לְעוֹלָם
הִנִּיעַ בּוֹ שְׂאִיפוֹת, רְצוֹנוֹת
פָּתַח לוֹ מִחֲשָׁבוֹת, תְּאֵאוֹת
וְהִגְשִׁים לוֹ אֶת רֵב הַחִלּוּמוֹת
הַצְּטַמְצָם לְכַדֵּי מִטְרָה אַחַת
שֶׁלֹא יִכָּאֵב.

בדרך / יונתן סיגל

אהו! זועק מלח נוסף, הבית!
והספינה שטה!
זעקות 'הגענו' נשמעות מכל מלח בתורו
וכמה כבר קפצו.
אהבת הספינה שנטטה בהם נבלה ואיננה.
כל אחד לעצמו.
והספינה שטה.
זעקת 'הגענו' אחרונה נשמעת מהמלח
השלם בליבו,
יבשה אינה נראית, רק הכחול האינסופי
מסביב.
וקעת מובן לכל הצוות,
כי לא ספינה,
אלא בית
שט.

והספינה שטה.
אל ירکتיה גלים נשברים וכה מתנענעת,
על סיפונה נופל בכי שמיים נורא,
ומלחיה במאבק.
במאבק עליה מתוך אהבה,
אהבה שנטטה בליבם לבנות את הספינה
יחדיו,
הרי כך בונים ספינה.
והספינה שטה.
ולמה לבנות ספינה?
ספינה נבנית לשם הגעה לחוף מבטחים –
לבית.
אהו! זועק מלח, חוף מבטחים לפנינו!
והספינה שטה.
אהו! זועק מלח אחר, מעוז חפצינו לפנינו!
והספינה שטה.

היינו הדרך / יחי לוי

אולי עוד תהיה

לנו קשת.

היינו הדרך

משמאל לקו הצהב

והיא לידי,

על כביש גילי

מושחת לה קרם,

מתפתל הרים ורק

ידה על ידי,

מטרית עננים מעל

קומותיים יד

ערפל כבד

שזקה על הגה דרך

הקר נשם אפר.

עד הרגש חמה

ובמעלות כדי

ופעם הדופק.

מספר אצבעות

ובהעלותה נערמו

כף

זקיפי קרם

ילד

נרעד.

מנטיפי לבה

בחריצו ענן

על גב ידי.

ניבטה טיפת שמש -

מבין המגבים

הנצו טפי שמש

וגם גשם ברך

על הנראה.

קשת לא

נשקה

אך הפרפרים בבטן

נשבעו בסרעפת

שהיא כאן,

בלי ענן

במלוא זינה.

בולענים (חוף הבונים אוגוסט 2020) / יעל בלקינד ערן

מדמינת את עתידך והוא בקיעה וצעדה
עקשת בחשך
לים
המבטחים.

מה הוא זן נכחד שאלת אותי,
חול הים לרגליך
ואנו מתבוננות בתמונתו של צב ים אצילי.
חיות-שיש להגן עליהן.
אט-אט הן
נעלמות מן העולם
עייפות ממאבק,
הנה גוריהם הקטנים אשר רק בחשך
בוקעים ורק בחשך
מתחילים את מסעם הארך אל ים
המבטחים
הנה אמותיהן ולבותיהן המפרפרים.
עם השנים החולפות
נעשה להם קשה יותר להשמר מפני מזג
אוויר אכזר חול טובעני
בולענים, אנשים
טובים
שומרים אותם לפעמים-
גם הם זן נכחד,
וכך גם החמלה,
גם את בתי זן נכחד אני חושבת בעצב,

חֹזְרֵת הַבִּיטָה / לאה

הַכְּבִישׁ נִפְרַס לְפָנַי
בְּעוֹדִי נוֹסַעַת צְפוֹנָה,
זְמַן מָה עֶבֶר.
חֹלְפֹת עַל פְּנֵי צְמֵתִים מְכָרִים
וְקִבְצָנִים מְכָרִים לֹא פְחוֹת,
עַל פְּנֵי שְׁלֹטֵי חוּצוֹת יִרְקִים
וְהָרִים יִרְקִים אִף יוֹתֵר.
שְׂדוֹת צְהָבִים בּוֹרְחִים מִמְּנֵי
בְּכוּזֵן הַפּוּךְ לְגַמְרֵי
וְלִבִּי מִתְרַגֵּשׁ עָלַי
בְּפַעִימוֹת שֶׁל גְּעֻגוּעַ עֵז
כְּצַבְעֵי הַדֶּרֶךְ כְּלֵה.
רַק עוֹד קִצָּת.

כמו הרוח/ כרמית כהן

היית בשבילי כמו הרוח
קבלת ממני התעלמות נושבת
לפעמים מכווצת, מספנת, מבריקה

התהפכת מול עיני בסערה רוגעת
חשפת את חייך במתיקות אביבית
שנית את מזג האויר, כן הרוח הפכה חמה

היום אתה בשבילי כמו הרוח
אליך לבי נושב
רוח חמה, מרפאה ודואגת

רק למה, אתה תמיד נושב לך מכאן
מחפש עונות חמות במקום אחר
הקיץ, נשאר בי.

במכונית בגשם (שוב אתה חוזר, האח והזר)/ ליאת ברד

למנשה נוי, הקורא הראשון שלי

וממי
ולא הִיה עוד היכן להסתתר
ולמה

מְלַצְרֵי רְפָאִים עָבְרוּ
והציעו לנו ליתיום
בְּקַעֲרֵיזוֹת כֶּסֶף קְטַנּוֹת

וְאֲנַחְנוּ הַתְּבוֹנְנוּ בְּשִׁקְט
עוֹמְדִים עַל סֶף
לַע הַר הַגַּעֵשׁ שְׂאֲנַחְנוּ
וְהַסְתוֹבְבֵנוּ וְהַלְכֵנוּ
אִישׁ לְדַרְכּוֹ
אִשָּׁה לְדַרְכָּהּ.
אֲחֵר כֶּךָ
מְבוֹכָה.

ו... ה"י מ.ן,
זְגוּגִית מְכֶסֶה אֲדִים
בֵּין הַקָּר שְׂבַחוּץ
לְחֵם שְׂבֻפָּנִים

וּבְעָרְבֵי הַהוּא, בְּמִכּוֹנִית, בְּגֶשֶׁם,
הוּא רָאָה שְׁהִיא בִּי
לְמֵרוֹת שְׂאֲנִי לֹא הַכְרַתִּי
כְּרָגַע הַהוּא בָּהּ.
וְאוֹלֵי בְּגִלְלֵי זֶה רָצָה
וְאוֹלֵי בְּגִלְלֵי זֶה בָּרַח
אוֹ שְׂאֲנִי בְּרַחֲתִי?
אוֹ שְׂאֲנִי רְצִיתִי?

וְהִיא שְׂרוּאָה בְּחַלְל
חוֹטִים מְצֻטְלָבִים זוֹהָרִים,
וְהִיא שְׂקוּפֶצֶת בֵּאֲנָגִי
מְקַרְן סֵהֵר -
מָה הִיא רְצִתָּה?

בְּמִכּוֹנִית הִיה חֲשֵׁךְ
וְהַמִּים שְׂצָפוּ מִסְבִּיב
וּבְהֶבְזֵק בְּרֵק
הוּא הַדְּלִיק אֶת הָאוֹר
בְּכָל הַפְּסוּגוֹת
מִהֵן צִלְלוּ
וְלֹא הִיה עוד מָה לְהַסְתִּיר

והגשם לא מפסיק לרדת
לא לא
לא מפסיק
לרדת

ולא היה עוד מה להסתיר
וממי
ולא היה עוד היכן להסתתר
ולמה

ובערב ההוא, במכונית, בגשם,
הוא ראה שיהא בי
למרות שאני לא הכרתי

מלצרי רפאים עברו
והציעו לנו ליתיום
בקעריות כסף קטנות
ואנחנו התבוננו בשקט
עומדים על סף

ברגע שהוא בנה.
ואולי בגלל זה רצה
ואולי בגלל זה ברח
או שאני ברחתי?
או שאני רציתי?

לע הר הגעש שאנחנו
והסתובבנו והלכנו

והיא שרואה בחלל
חוטמים מצטלבים זוהרים,
והיא שקופצת באנג'י
מקרן סהר -
מה היא רצתה?

איש לדרכו
אשה לדרכה.
אחר כך
מבוכה.

במכונית היה חשך
והמים שצפו מסביב
ובהבזק ברק
הוא הדליק את האור
בכל הפסגות
מהן צללנו

... היי מ.,
זגוגית מכסה אדים
בין הקר שבחויץ
לחם שבפנים
והגשם לא מפסיק לרדת
לא לא
לא מפסיק
לרדת

ו... היי מ.ן,

זגוגית מכסה אדים
בין הקר שבחוץ
לחם שבפנים
והגשם לא מפסיק לרדת
לא לא
לא מפסיק
לרדת

עשרים שנה אחר כך גשמי מונסון
שקשוק רכבת הודית וטגון זרעי כמון
ריח הקטרת מתערבב בעשן
ובאזניות מתנגן שיר אהבה ישן
והוא במזרח התיכון בגליל
ואני במזרח הרחוק עם תרמיל
הכל כאן בטוח נעול וסגור
והוא שולח לי טקסט
ותוכו אסור

"לי את בר בד' אמות
שדה אינסופי של פרחי בר בד' אמות,
מרחב מינימלי המספיק לאדם.
ומה אני בשבילך בעולם?"

מלצר רפאים ששמו כשמו עובר
מציע לי כדור מרשמלו ורדרד
בתוכו טמון ספין גלוח נחמד
גופי מתפרפר לו על כף היד
ודברי חלקות מחליקים
במסלול שחר במורד

נוסעת/ אלה רונן

כוחם של המים
לבשר הנאה
עם כל עקצוצי הקר.
כוחם של עצים
להעצים, לגלות נחישות
להעמיק במקום.
כוחם של סלעים
להחזיק, להדף
להשחק למצע גרגירי מלטף.
כוחה של הרוח
למצא את הנאדי
לצנן, להפעים מחדש רגשות.
כוחה של העין
לגמע, לשטף
לספר על שמחה
להודות על האשר.

אגדה של מסע/ נגה אולמרט

קח אותי לאגדה של מסע
אני אהיה הזאב הטורף
ואתה כפה אדמה
תצפה אותי בשוקולד
שיראו רק את השנים
תשלף מהשמלה קצפת עם זין
אני רק אציץ ובעינים נוצצות
אמשך אותך לתוך היער
ואכסה אותך בכמה שמיכות
מתחת לכפה של פוכבים זוהרים
נתפשט ונחליף לרגע תפקידים
נגמר כמו חיות מיחמות במנוסה
תהיה אתה הזאב הטורף ואני כפה אדמה

אחרי שמונה ימים לבד בצרפת / רותם שובל

עֲכָשְׁיוּ הַחֲזָרָה. גופי נְקוּד
תְּנוּעוֹת, נוֹפִים, שְׁדוֹת תְּעוּפָה, קֶפֶה זול
וְשׁוֹקוֹלֵד בְּעֵטִיפָה זָרָה. עֲכָשְׁיוּ הַחֲזָרָה .
גופי הוא זֶה הַשֵּׁב עֲכָשְׁיוּ .
אָנִי אֲנַחַת בְּעוֹד יָמִים וְנַחְלִי בְכִיּוֹת
בְּעֵקְבוֹתָיו.

כְּשֶׁגּוֹפִי רֵאשׁוֹן, עֲצָמִי עוֹד מְשִׁתְּרֶכֶת אַחֲרָיו ,
אָנִי חוֹשֶׁבֶת שְׂאוּלִי זֶה טוֹב
שְׁבִינְתִּים כְּבָר חֲזָר
לְחוּשׁ בְּאֲדָמָה, בְּרִיחַ הַמֶּכָר,
לְשִׁים לֵב לְקוֹלוֹת הַנְּחֻבָאִים,
לְהָאִיר לִי בְּאוֹרוֹת קֶטְנִים
אֶת נְתִיב הַנְּחִיתָה, תִּרְאִי
כָּאֵן הַמְטָה וְכָאֵן
הָאִישׁ וְהַיְלָדִים
וּפֹה יֵשׁ סֶדֶק בְּקֶלְפָה.

רגעים רוגזשים/אמירה לידר/אמי

על בשרי חויתי
כבר כמעט הפל.
כבלי נשואין
וחבלי לדה
ושכול.
גלים רוגזשים בים גדול
מתנפצים אלי חוף,
גלים רוגזשים ולב כחל
קמוץ כמו אגרוף.
חלקתי כר ודמעות
שחוק ואנחות,
את עצמת הבריאה
כקריעה.
ידעתי את המות בכל
גוני הסגל,
גלים רוגזשים בים גדול
גלים רוגזשים ולב כחל.

מסע בראשית/ רפאל לב-

ארי

התרסקות חלום בראשית
ומבעד נשקף ירח
בראשית אהבה וסופך תוגה
נאחזו בהרפתקאותיך בני הנער
תם יפי מסעך בחלל
נוחי על אדמת ירח
כלי אוצר חכמת האדם
החל מסעך בלבבות

בראשית לנתיבי מסע
בראשית נבראה בתקוה
למסע חובק ארץ ומסלול ירח
בראשית הנך דרישת שלום
מבני אנוש אל אלהי זהר הירח
בראשית מופעה תעוזה
של עם חפץ תהלת עולם
חכמה יהודית ביצירתך

בראשית נשלטת ואף ממאנת
פסע בינה לבין נחיתה רכה
רגעי זמן מהתרוממות הרוח
משכרון מדע התבונה
מנגיעה אלהית
קרבה במהירות אל פני הירח
מפלא מסעך בחלל
יוצריך לא נאשו כלל

תחלת מסע / קריסטינה רוסקוב

הלב היחיד

אשר ידע איך לערסל אותי

בתחלת המסע

ספת הבטחון של אמי
מחוברת לחלצה
המעיל של אבי
מגונן על כתפי
הצמיד של אחותי
מרשרש על פרק ידי
השיר של אחי
מתנגן בראשי
מאחורי עיני
כה יצאתי לדרך

אצבעות רגלי
לטפו את החול
שקעו בחם הרך
עד שהגיעו למים הקרים הפחלים
אשר צירו במכחול
שם, הרחק מכלם
נספג אל גופי
מלח ים
ויצאה הבדידות
אל לב האדמה

כביש/ קובי פרידחי

מה יעזר לך לצפר?!
צעקתי לעבר הנהג מאחורי

ידעתי שלא שמע
אבל הייתי חייב להרגיש פעיל
בתוך חסר האזנים הזה
שנקלענו אליו שנינו

תמונת אהבה / יעל רן

כְּרוֹכֵב אוֹפְנִים שְׁלֵא נֶהֱג זֶה מִכְּבָר,
אֶךְ רִגְלָיו לְמוֹדוֹת הֵיטֵב אֶת הַדֶּרֶךְ
כִּי גוֹפִינוֹ שְׁנִתְקוּ מִגַּע,
נִמְסִים זֹ אֶל גּוֹפּוֹ שֶׁל זֶה-
שְׁנֵי שְׁעוֹנִים שֶׁל דָּאֵלִי
בְּתֻמוֹנַת אֶהְבָּה סוּרִיאֵלִיסְטִית.

דִּיּוֹטִים עִם עֶצְמִי/ נגה ספיר שצברג

חוגגת את המשבר הגדול של אמצע החיים,
יוצאת לדייטים עם עצמי בגיל ארבעים.

אני יושבת לי בבית קפה או על הבר עם
מטען מסוכן,
מחפשת לי את האמת שתיתן לי את
הפורקן.

הראשונה לפגוש בי זוהי התשוקה, תמיד
היא נוכחת,
במראה מצודד, עושה לי טיזינג, לא נותנת
לי נחת.

מדברת בהתלהבות של ילדה, תוך שתית
משקה משפר,
מנסה לגרום לי להנות, לזרום ולהשתחרר.
את תלות פגשתי בדייט אחר,
כל הזמן היא דיברה על מה שחסר.
נאחזת בכל שביר של יחס ובכל אמירה,
מורידה לי את החשק, לא מגרה מרוב
שהיא שבירה.

לעומתה, העדינות, מסננת אותי בכל
הזדמנות,
"אין התאמה" אומרת בדעתנות, חסרת

התעניינות .

הדחיה מגיעה תמיד, לפעמים היא
מאחרת,

על אף דייט היא לא מוותרת.
מזמינה אותי להיכנס איתה למיטה
ולהתערטל,

יש בה משהו ממכר, כובל, מתעלל
וממסטל .

עם האשמה אני מפלרטטת עוד קודם
לפגישה,

היא הראשונה שמציעה לי חברות, תמיד
נגישה.

מחפשת מקום בחיי שתוכל להתמקם
ולהרגיש כמו בית,

גם כשאני עם סימן לחשבון, היא נתפסת
עלי כמו עייט.

יש את תוקפנות, היא משהו מיוחד, אני
תמיד שמה אותה על אש קטנה.

היא סבלנית, ממתנה, יודעת שהיא לא
בעדיפות ראשונה.

בסוף היא באה, צעירה, רעננה, אוהבת את
ריח הדם,

מפלה בדרכה כל מי שמפריע לנו, עד שהכל

מצטמצם ונעלם.
אני הכי מנסה להשיג את חמלה,
מלאת ביטחון עצמי, בעלת קצב משלה .

קשה להשגה, לא מתפתה לסטוּצִים
ורִיגוּשִׁים ,
מוכנה להראות לי את עצמה רק בתוך
מערכת יחסים.
והכל יוצא ממני כמו מנביעה, הקול שבוקע,
מתפרץ רוצה להתפוצץ ומתפקע.
חיבור וניתוק, הופך אותי נסערת, מעורערת
לעיתים גם מצטערת,
מחזוריות שלא נגמרת, בלב שבור, אני
חוזרת מיוסרת.

ספור דָּרָךְ / עירית ענבר

אחרי הסיבוב מיד שמאלה
אתה פונה
לרחוב קטן
ללא מוצא
בקצהו מנח ירח מלא
מסמן את העין השלישית
על מצח הדית זקנה.

עצם עינים
ריח מתזק יערפל אותך
אל צעיפי אצבעות אלמון
ערוגת הבשם תרקח לך
מרה, זוטה, לואיזה, לבנדר
תקשט ראשך בצליליו של רוזמרין
הויסטרִיה תפתה אותך
בפעמוניה הסגלים.

עצם עיניך ובוא
לאין-מוצא
אל קצה הירח
תטבע במצולות
ברכת היקינתון.

אהבת המחוג הקטן למחוג הגדול/תמר הולנדר

בכּוּוּן המתעגל של הזמן
מתקרב' הנצחי'
תמיד ממני אלי.

ספינתך שטה אינסוף לכּוּוּני
ולעולם אינה עוגנת.
משלימה יותר ויותר
סבוב שאינו נשלם

עורגת לבואך
אני אורגת ופורמת
בזכרוני כל שעה

נשארת מחכה
אורגת ופורמת
א ה ב ה ל ג ע ל א ה ב ה

גלים מנגנים בנקישות שעון
ומטשטשים הבדל
בין חוטי הצמר בחיקי
וחבלי מפרשיך שבאפק.

ובקרבתך החוזרת
רגע אחד דקיק-
דקה.

גופינו צמודים. כמעט שקטים
נצבעים בעצב עגל של קשר מסבך מלהתיר
כי בקרבה הזו,
מעברו השני של המעגל,
אנחנו בעצם הכי רחוקים.

לכן המשך, מתקרב שלי.
תתקרב ממני
תתרחק אלי
לקשתגיע שוב דקה

קרובים רחוקים
לאהב להתגעגע.

גלות, אל תהיי בת אלקף/ הדר מורד

זה כבר

2000 ימים שאני בגלות,

מבלי שבחרתי בה

רחוקה מכל מה שרציתי באמת.

ועברתי את הים

וחזרתי

וחזרתי

וחזרתי

וחציתי יבשות

אבל לא כבשתי

וגם לא

נכבשתי

"תהני מזה, תהיי חפוש", אמרו לי

את יכולה לבחר לך את הנוף

למלא את התרמיל שלך

במבטי עינים עמקים, בצחוק מטפח

את יכולה לצבר פסוטים של זכרונות

שיכתבו בספר דברי הימים שלך.

אבל אני בכלל לא רציתי למלא תרמיל,

כמו טקסט עם מלים מחקות

רציתי רק

למלא

את

החסר

"גלית כבר את אמריקה?" שאלו אותי

אחרי הכל, גם אני,

יצאתי אל הלא נודע

ונסיתי

באמת שנסיתי

לגלות את הכוכבים שמנצנצים דרכי

כדי לראות את הכוון

ולמצא

את נקדת הציון

עליה אני כבר הרבה זמן

רק צופה.

ולפעמים, בין סמטאות צרות ורחוקות

בניתי לי בתים זמניים

של מלים, של רגשות שבאים והולכים

מריחה מבעד לחלונות

ריחות של בתים אחרים
וקרים הזה,
אחחח, קרים הזה
של חביתה

שמתבשלת בעת ערב על המחבת
עבור מישהו אחר
עוררה בי כסופים
אל בית
אל מולדת
שעוד לא הפרת

היה בית
היה מקדש
רק מבקשת
גלות, אל תהיי בת אף

אפשר לשבת
אחרי שרת
התקנה

תַּחֲנוֹת / יצחק גוויילי

החיים הם מסע בְּרִכְבֵּת מְשֻׁנָּה,
על כְּרִחֵף אֶתָּה עוֹלָה בַּתַּחֲנָה,
על כְּרִחֵף אֶתָּה יוֹרֵד בַּתַּחֲנָה,
וּבְדֶרֶךְ בַּמָּסַע שְׁלֵף,
יֵשׁ הַמְצֻטְרָפִים וְיֵשׁ הַנִּפְרָדִים,
רְבִים מֵהֶם אֶהוּבִים
וְגַם מְעֻטִים נִפְסָדִים,
וְאֵין לְדַעַת מִי יַעֲלֶה וּמִי יֵרֵד
וּמִתִּי הַתַּחֲנָה הַבְּאָה,
וּלְמִי זֹאת הַתַּחֲנָה אַחֲרוֹנָה,
וְכֹל זֶה קִשָּׁה לְעִכּוֹל אוֹ הַבְּנָה
אֶךְ אֵין שׁוֹם טַעַם בַּתְּלוּנָה,

החיים הם מתנה.

מולדת/ טלי סנדרו איילון

אנה מירושלים
הטלטה לזאן בין הגלים
בשמלה הדורה ובעינה התכלות
שמעולם לא חדלו לגעש געגוע.

ברחוב בית הכרם
מול בית הכנסת הגדול
על דלת כנסה לדירה זעירה,
קבע שלט חרסינה סדוק בשוליו:
זאן גרים
עכשו.

תחתיו, דרך קבע
נצב דף לבן
תלוש
ומקפל לשתיים
אחוז פסת נר של דבוק,
שנקרעה עם השנים.

בכתב יד דקיק וזחל
התקבצו האותיות
רפות, מהססות,
תשות מתנועתן
מימין לשמאל.

כמו זורקת פתק בבקבוק
בכל יום מחדש,
כתבה והדביקה הסבתא שלי
מסר נואש:

תכף אשוף.

*/ מעין בסלע

את תלכי בדרך הזו,
הפתלתלה, המתמשכת,
וקרוב לודאי
שתפלי
אינספור פעמים
והאספלט החם יקבל את פניך
בידים מושטות
כמעט בחבוק אהב.
ורק אחרי שהדמעות
יתיבשו
ואת תגמרי אומר
שדבר עוד לא יוכל לך
את תקומי,
זורחת
והעולם יסתדר שוב.

דוקים/ רביד יערה בנקין

בסתוים
אני משירה ממדי,
נתקת ועולה
מעל הטופוגרפיה של המציאות,
מחוץ לרד"ר הזמנים, אני
נפרשת לרחוף
מעל חיי

כבמשחק דוקים,
אני מביטה בפריסה ממעל
מסירה מכשולים ומגלגלת
שבילים ללא מוצא,
מקלפת הסתיידות ומפלסת
נתיב למים עומדים;

אחר, מציבה את דמותי

עם הפנים נכוחה

ונושבת:

נועי

לב שבוֹר/יערה אגמון

להתנפץ לרסיסים על הרצפה
הגוף לא מקשיב לי
ולפי ההגיון המדויק והמדעי הזה
אין מה לפחד מלהתקרב למישהו נוסף
אך הזכרון המשבש שלי
מפחד מלקבול שבוֹרים
ומסרב להפתח

אולי השנה זה ישתנה
אולי אם אשנן את משנתי
"אני איני משנית"
"אני איני משנית"
לא,
"אני"
איני
משנית"

איזה מנח מטפש
לב לא נשבר
הלב שלי עקשו אינו קערה יפנית שחברו
בזהב
הלב שלי הוא שריר
שמתכווץ ומתרחב
שמאחה את עצמו
הכאב שהוא מרגיש לא שמור רק לפרידות
הוא כואב מעצם היותי אדם
והוא לא נשבר בכל פעם שכואב לו
הוא לא יכול להשבר

יום אחד הלב שלי יעצר
גם אז הוא לא ישבר
הוא פשוט יפסיק לזוז
וימשיך הלאה
אולי יתפרק באדמה
אולי ישרף ויעבר לכד
אולי ימצאו אותו בזמן והוא ישתל לגוף אחר
אבל הוא לא ישבר

בכללי
אני לא נשברת
גם כשרוצה מאוד להשבר כבר

לאישה ששאלה אותי איפה הקבר של בעלה/ ניר שטראוס

מְצַאֲתִי אֶת הַדֶּרֶךְ
כִּי הוֹבִילוּ אוֹתִי לְכָאן מִיְלָדוֹת
וְכַעַת זֶה כְּמוֹ צְחָצוּחַ שְׁנַיִם.
אֲנִי יוֹדֵעַ לְהַגִּיעַ לְכָאן
גַם בְּלִי לְפָקֶחַ עֵינַיִם
לֹא מִפִּיר
שׁוּם גּוֹשׁ, שׁוּם חֶלְקָה
לֹא שְׁעוֹת כְּנִיסָה
אֶפְלוּ לֹא הִלְכוֹת אָמוּנָה.
אֶת הַדֶּרֶךְ הַזֶּה אֲנִי עוֹשֶׂה כְּבָר עֶשְׂרִים שָׁנָה.

האם אתה זוכר? / ורד

סער

כי נשאתי אותך
מחרחר מאסטה
של סתו מאבק?
אחיות הקדימו אותנו
במסדרונות פלורוסנטים בזהקים.
כל פסיעה שלי כמו נצח
וכל נשימה שלך כמי שעולה לפסגה
ללא חמצן
ושמתי עליך
כמו אתרוג של א תשרי
שמתי
האם
אתה
זוכר?

אתרוג של א תשרי: חקלאים מנצלים את
שיטה זו על מנת לכוון את הבשלת הפרי
לעונה מתאימה. באתרוג לקראת ראש
השנה וסוכות

מסע שורשים/ אברהם (רמי) ישראלי

נסעתי
למסע שורשים
חיפשתי היכן
חיה אימי בעבר
עיר, שכונה,
רחוב ובית
לא מצאתי צמחים
לא מצאתי שורשים
השכונה לא קיימת
הבית מזמן נעלם
רק העיר נותרה
והזיכרונות
אכן, שורשים,
מישהו מחק
לי חלק
מעברי.

אמיץ כמו לאונרדו / אבי יונה

לו הייתי אמיץ כמו לאונרדו,
הייתי שואל לעתים קרובות יותר,
אבי, אתה בטוח שאתה עושה את הדבר
הלא נכון?
אחרי הכל, "אי אפשר לחצות את
האוקיינוס, אם אין לך אמצע לאבד את מראה
היבשה"

ואולי ארז תיק
עם כלום בתוכו
מלבד מעיל כחל ישן
מצלמה ללכד כמה רגעי נצח
ודף נר לרשום פסות נשמה זמנית
ואולי זה הפוך
ובלבתי נר ומצלמה

הייתי
נוסע רחוק
להידרה או מונטזומה
עומד על החוף
ללא כסוי והסנאה
לגוף ולאמת
מרגיש את רחש הגלים

ואת החול החם
משנים אותי כשאני פוגש בהם
הים היה מדבר
על עמק אינסוף
מעורר יראה ומתפנט
ורבוא כוכבים היו מתגשמים בו
עת ליל

קולי היה משמיע
מלים של הלב
לסלק חשש וספק
כדי שאפלו השמש
על שפעת שיערה הזהב
תרגיש בטוחה עם שחר

אבל אני, אינני אמיץ כמו לאונרדו
ומשתדל לעשות תדיר
דיקא את הדבר הנכון

למקום / אורית קלופשטוק

לילדי יש מצפן צבאי
הוא מסמן לנו את הדרך
לנון צדיק
של השם שפתי תפתח
ולי יש מצפן פנימי
עד תהלתך

לא חטאתי כדוד עם בת שבע
ובכל זאת אני הולכת כמלכי
שלושה צעדים אחורה
ושבה אליך
שלושה צעדים קדימה

והמביט בי מן הצד
יראני פוסעת אותה הדרך
הלוח ושוב הלוח ושוב

* / אורית כרמל

חתימת אבותי בנפשי הפזורה
תובעת ממני לצאת
לנדד
כמה אוכל להרחיק מעצמי
שוב ושוב עוד ועוד?
השתנו העתים
אין סבה למנוסה
פורעת אני לעצמי, אנוסה
ואתה, קנן בי עתה
פתח לי דלת- ואבוא
היה לי בית- ואשב
וכשפנף תדגדג בשכמות
וכשאחבט בקירות
קרע לי מרחב
פסת עננים ננדים
לפיס בהם
את המית הנדודים

חיבור הראש ללב / אסתי

קושמרו - אברהם

קְשָׁמְרָשָׁה לְעֶצְמִי לְחֹדֵר פְּנִימָה לְמִסַּע
מְרִתֵּק,
שְׁלֹא פֶעַם סְבוּךָ הוּא וְכֹאב-
יְכוּלָה לְחַבֵּר בֵּין הָרֵאשׁ לְלֵב.
קְשָׁמְתְּבוֹנֶנֶת בְּתוֹכִי בְּלִי לְחֹשֶׁשׁ
וּמֵאֲפֻשְׁרֵת גַּם לְלֵב לְהוֹבִיל וְלֹא רַק לְרֵאשׁ,
מִזְהָה רְגֻשׁוֹת הָאֲשָׁמָה וְאֲשָׁמָה
וּמְחִלִּיפָה בְּסִלִּיחָה וְחֻמְלָה-
מִתְחִילוֹת לְהַפְתִּיחַ "חֲבִילוֹת" הָעֵבֶר הַלּוֹחֲצוֹת
שְׁמֵתוֹכִי לְהִתְפָּרֵץ ז-ו-ע-ק-ו-ת.
קְשָׁמְאֲפֻשְׁרֵת לְעֶצְמִי לְבָדֵק בְּעֵנִינִי מֵהוֹת,
לְבָרֵר וּלְבַטֵּא עֲמֻדוֹת בְּנוֹשְׂאֵי זְהוֹת,
מִתְחִילָה לְסַנֵּן אֶת הָעֵקֶר מֵהַטְּפֵל,
וּמוֹדַעַת יוֹתֵר לְמָה שְׁעָלִי לְטַפֵּל,
וְאֵלֹו קְלִפּוֹת אוֹכֵל לְהַשִּׁיל,
כְּדִי שְׁיִקַּל הַמִּשָּׂא אוֹתוֹ נוֹשֵׂאת עַל גּוּפִי.

* / יבחר גנאור

חֲסִידוֹת עוֹלוֹת
בְּאַרְבוֹת אֶל שְׁמַיִם אֶפְרַיִם
דּוֹאוֹת צְפוֹנָה.
וּמְחֻשְׁבוֹתַי אֶל לְטוּף גּוֹפֵךְ
בְּחֵלוֹם שֶׁחַר.

אַחֲרֵי כִּמָּה חֲדָשֵׁי שֶׁבַע
הַחֲסִידוֹת יִחְזְרוּ לְחַפֵּשׂ
מְזוֹן דְּרוֹמִי
וְהַמְחֻשְׁבוֹת לְנִדָּד

עומר, אפריל 2018

חלל/ איילה ברבוי

יחד הם מנוטים לכיוונים נגדיים.

בתוך כך -

מאמץ.

בתוכו -

העולם כלו.

בתוך העולם כלו -

כלום.

בתוך כלום - משהו.

בתוך משהו - שום דבר.

חלל גדול -

מנהרה.

בתוכה -

קול (לחישה).

בתוך הקול -

סערה.

בתוכה -

חוף ים.

בתוך חוף הים -

זכרון.

בזכרון -

אהבה.

בתוכה -

זר פרחים.

ובו -

סירה.

בתוך סירה -

משוטים.

אוחזים בהם שני ילדים.

כל אחד משוט,

אחר כך/ אחינועם תמר וירט

יש את ירושלים שאני גרה בה ויש את
ירושלים העיר
הרחובות מתארכים עם התנועה
משך השעות מורם את הזמן בלי להודיע
מתי ישחקו קני המתאר
ובנתיים
כאלו לא קרה פה כלום לפני
אני שוטפת כלים במטבח, דוחפת ידים
לירושלים של מטה
לנקות קצה מלפפון, פסטה רטבה, פסת
פלסטיק
גם בעוד אלפים שנה לא יבינו למה נתת לי
במתנה מאבן צהבהב ולא נגיד פרח או קפה
חם
ואיך בבית הקברות הערבי אמרת לי דברים
של סוף
אחר כך צעדתי שם עוד אסף פעם.

איש תבת הנגינה / איריס שני

בהשראת הפרק החותם [Der Leiermann]
של "מסע חורף" [Winterreise] (1828)
לפרנץ שוברט

בְּעֶבְרוֹ הָאֲחֵר שֶׁל הַכָּפָר, בְּיַרְכְּתֵי הַחֹרֶף,
מְדַדָּה בְּרִגְלָיו הַיְחִפּוֹת עַלִי קָרַח
אִישׁ זָקֵן וּמְשֻׁנָּה.
אֶצְבְּעוֹתָיו הַקְּפוּאוֹת מִתְאַמְצוֹת לְנַגֵּן
אֶךְ אֵין אִישׁ מְאֲזִין לוֹ,
לְמַעַט הַכְּלָבִים הַנֶּאֱסָפִים סְבִיב
וְנוֹהָמִים
בֵּין קוֹלוֹת הָרוּחַ.
טְפוֹת הַגֶּשֶׁם נוֹקְשׁוֹת שְׁבָרִירִיּוֹת
עַל צִלְחַת נְדָבוֹתָיו הָרִיקָה,
בְּעוֹדוֹ מִמְּשִׁיךְ לְנַגֵּן
אֶת אֲשֶׁר עַל חֲדָרֵי לְבוֹ
בְּצֶלֶם שֶׁל יָמִים לְמוֹדֵי נְדוּדִים וְסֶבֶל.
הַתֵּלֵךְ עִמּוֹ?
הַתְּחַבֵּר אֵלָיו בְּעוֹדוֹ מְלֹנָה
אֶת שִׁירֵי מַסַּע הַחֹרֶף שֶׁל חַיִּיק?

בבפנים/ אלעד ארנון

מתחיל בצפונים
לועס אגודל
חודר לתוך הבשר
נכנס דרך הפתח
שנפער בבשר החשוף
העין פוגשת בוריד הפועם
מבקשת מהרגל לדחף
"קדימה עד לעורק הראשי"
רוצה לראות הכל
מה הולך שם בפנים
כמו אורפיאוס – כן אני בגופי
במסע להציל את נשמת
ובטורם נגלו לי פניה
נעלמה

בדרך - נוף בראשית/ אמירה אמיתי

ההרים משוכים מתארכים,
מבטי שפעם פנה לימין
מתקשה להבין
ממאן להסכין

כשהרחתי ענן וצפור רבת יפי
שלוחות נוצותיה היו לוטפות את פני
לשלשת שהטילה
טמאה דמעותי, סמאה לילותי

הנוף נמשך נמתח
ונאנח מול עיני
כנגד לבי הוא חולף
קזה לא ארעה עוד

אני נבלמת ואנא אבוא
הדרך לא דרך
השבילים פתלתלים
אני מטלטלת אל בין הדרכים
בנוף בראשית אני על ההגה
הפנסים חשוכים.

אַרְחֻנְטִינָה / אפרת לוצאטו

מי חשב אז,
שאותה ילדה האוטמת אוזניה אל מול
סבתה-
לא לדבר לאדינו! לא מבינה!
תחצה עם המילים מסע של שנים וחצי עולם
רק כדי שיצאו מעצמן בטיול הגדול
באַרְחֻנְטִינָה
גֶרְסִיָּאס
נו, דה נאדה
אָסְטִי מוי קאנסדה

במחלקת הילדים / אפי הלפרין

שֶׁל בֵּית הַחֹלִים הַצְבוּרִי
בְּצִ'יבּוּגָה, הַפְּסָקָת הַחֲשֵׁמֶל אֵינָנָה חֹשֶׁךְ
וּמְטָרָד מִתְמַשֵּׁךְ בְּלִבָּד
אֶלָּא גַם תִּינוֹק בֶּן חֲדָשִׁים
שֶׁאֲשַׁפֵּז עִם דִּלְקָת רְאוּת שְׁגָרְתִּית לְמִדִּי,
וְעוֹמֵד אוֹטוֹטוּ לְמוֹת
רַק בְּגִלְל שְׁמַחֲזֵלֵל הַחֲמָצָן
הַיְחִיד פֶּסֶק מִלְפָּעַל

*/ ביאטריס פוטשניקוב

בין אלפי המלים ושלל הצבעים
מעטים הצלילים שאותם בוחרים.
בין דפק לדופק פותח האפק,
בין ים למדבר שורר לו העמק.
זמנים כה יפים חולפים לא לאט
והשקט עוטף את לבי במקצת.
הרחק מהיער וקרוב למכתש,
אמצע את עצמי בשדות כמו באש.
בוער הוא ולא תם לנוח
אך במקצהו שובר את הרוח.
בין אות למילה אל הרגש נכלא,
פותח עינים ומביט לדממה.
הלא היא טובה לי את עצמו הוא שואל
אך בשקט בשקט לבו לו אומר.
אין איש מלבדו שיביט אל האור,
וימצא לו מפתח ללבו של השחר.

היוצא יחידי בלילה / אשר גל

שם פניו אל ההרים
השותקים כאלים
במעבה הדממה
אצל עורקי נחשת
וברזל
שם נוצקים שירים

נוף שומם/ ורד נמרוד

לא עשיתי דבר חכיתי לדממה.
מישהו מאחור גולל
ועפעפים ירדו כתרסיסים
אוטמים מראה רחוב ממתין
מקבל את פני העוברים ושבים.

אף אחד לא בא
מזה זמן רב
שורת צמרות סגלגלות נשארות במקומן,
מציתות לחק עירוני
שומרות על סדר חבתי.

כביש מוביל דרך ראשית
למקום אחר,
רכב גורר חצה גשר
מטען חורג התנפץ בקורה
ריסי זכוכית התפזרו לכל עבר

"לא קרה לנו כלום", אמר הילד,
"היינו רחוקים".

מתוך "עיר לילה", הוצאה: עיתון 77

הארה/ שוקי גוטמן

הטבע ואני
יצאנו למסע חפזים.
איפה את הארה.
קראנו בקולי קולות.
יער עצים מרבי גזעים,
חוף נושק שמים,
אדמה עולה על גדוטיה,
רוח קרירה מלטפת,
מים זורמים,
שביל עקבות.
איפה את הארה,
קראנו בקולי קולות.
שעות של צפיה,
תובנות סוף יום –
והיא המתנה ליד הבית.